

หนึ่ง

เทพภูเขาเยียนชิว

เมื่อโลงศพของฟูหล่างเงินส่งมาถึงหอฉานเมิ่ง เมิ่งฉานก็ยืนอึ้งอยู่หน้าร่างไร้วิญญาณของเขาราวหนึ่งก้านธูป

อวีฮวน บ่าวรับใช้ที่นำโลงศพมาส่งร่ำไห้คร่ำครวญ “นายน้อยของข้าช่างโชคร้ายนัก ขึ้นเขาไปคราหนึ่งยังถูกฟ้าผ่าตายได้ อีกแค่เดือนเดียวเขาก็จะแต่งงานกับญาติผู้น้อง สวรรค์ช่างไร้เมตตาโดยแท้...”

เมิ่งฉานรับฟังอย่างเลื่อนลอย มิอาจรู้ได้ชัดว่าอารมณ์บนใบหน้าที่อยู่ใต้ผ้าคลุมสีดำนั้นเป็นอย่างไร เป็นอวีฮวนที่ซบเข้าไปใกล้ แล้วพูดกับนางด้วยดวงตาที่บวมแดง

“แม่นางเมิ่ง ท่านว่ามันแปลกมากหรือไม่ ข้ากับนายน้อยไปเก็บดอกเซวียน¹ พันปีบนภูเขาเยียนชิวให้คุณหนูหยวนอยู่ดีๆ ผู้ใดจะคาดว่ากลับเกิดฝนฟ้าคะนอง นายน้อยถูกฟ้าผ่าจนสิ้นใจ แต่ท่านเห็นหรือไม่ ร่างกายของนายน้อยยังปกติดี ไม่มีที่ใดผิดปกติ กระทั่งเสื้อผ้าก็ยังอยู่ครบถ้วน...”

¹ ดอกเดย์ลิลลี่ หรือดอกไม้เงิน นิยมนำมาประกอบอาหาร

เมื่งจางกะพริบตาปริบๆ และเริ่มได้สติกลับมาบ้าง จึงมองตามนิ้วชี้ของอวีฮวน จริงดังที่เขาพูด...ภายใต้แสงจันทร์ พู่หล่างเงินที่อยู่ใโน้จศพนั้น มีผิวขาวผ่อง อีกทั้งรูปร่างมั่งคั่ง ริมฝีปากแดงเรื่อ ขนตายาวเป็นแพ ร่างกายเรี๋ยร่อยบาดแผล คล้ายกับหลับไปเท่านั้น นอกจากไม่หายใจ และหัวใจหยุดเต้นแล้ว ทุกสิ่งล้วนไม่ต่างอะไรจากคนเป็น มีตรงโหนที่ใกล้เคียงกับ ‘ศพไหม้เกรียม’ ที่ถูกฟ้าผ่าตายด้วยหรือ

ใจของนางกระตุกเล็กน้อย ฝ่ายอวีฮวนก็สาธยายต่อ

“ตระกูลพู่ก็แปลกใจเช่นกัน ฮูหยินผู้เฒ่าถึงกับเงาะจงเชิญนักพรตจากอารามชิงอวิ้นมาที่จวน ท่านพอเดาได้หรือไม่ว่าจะเป็นอย่างไรต่อ”

เมื่งจางสายหน้า อวีฮวนขยับเข้าไปใกล้นางอีกนิด ดวงตาบวมแดง คู่่นั้นเบิกกว้างแฝงความลึกลับสามส่วน อารมณ์เศร้าระทมหกส่วน และความแค้นเคืองอีกหนึ่งส่วน

“เทพภูเขา เขาว่าเป็นเพราะไปล่วงเกินเทพภูเขาเข้า!”

อสนีบาตพาดผ่านผืนฟ้ายามราตรีจนเกิดเสียงดังเบรีย้งปร้าง เมื่งจางหงะถอยหลังหนึ่งก้าว เสียงผ้าคลุมกระทบโดนโง่จศพแผ่วเบา ทว่ายามคำคืนกลับได้ยินอย่างชัดเจน

หัวใจของนางเต้นรัวเร็ว สายตามองไปยังแท่นสูงข้างกายโดยไม่รู้ตัว ใต้กระถางกำยานโบราณใบนั้นคือตำราเล่มหนึ่ง ซึ่งไม่มีใครเปิดมาหลายปีแล้ว หากนางจำไม่ผิดก็คล้ายว่าในตำราจะกล่าวถึงเทพภูเขา...

สายลมพัดมากระทบหน้าต่าง ได้ยินเสียงฟ้าร้องดังสนั่น ดูท่าพายุฝนคงจะมาเยือนเร็วๆ นี้

อวีฮวนยังคงพูดพล่าม ที่แท่นนักพรตจากอารามชิงอวิ้นทำนายว่า พู่หล่างเงินประสบเหตุสิ้นใจอย่างกะทันหันเช่นนี้ เป็นเพราะ...

คืนนั้นคล้ายวันที่เทพภูเขาเยือนชีวิตจุติลงมา เขาพาคนเข้าไปในเขตของเทพภูเขาโดยมิเจตนา จึงไปรบกวนเหล่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มาแสดงความยินดีบนภูเขายื่นชีวิเข้า ทำให้เทพภูเขาไม่พอใจ จึงได้ลงโทษตักเตือนเขา

นักพรตกล่าวว่า หากผ่านคืนนี้ไปได้ก็จะเป็นอันใด แต่ถ้าผ่านคืนนี้ไปไม่ได้ ก็จงรีบฝังร่างในดินเสีย เพื่อหลีกเลี่ยงเรื่องยุ่งยากภายหลัง

เป็นที่ประจักษ์ว่าปูหล่างเงินมีอาจอยู่พื้นคืนนี้ได้ จึงถูกระกอลฟูส่งมาถึงหอฉานเม้ง และได้แต่รอทำพิธีฝังศพหลังบรรจุร่างลงในโลงเท่านั้น

“แม่นางเม้งฉาน นายน้อยของข้ายามมีชีวิตเป็นบุรุษที่รูปร่างมจนเลื่องลือไปทั่วเมือง บัดนี้ร่างกายถูกถนอมไว้อย่างดี คิดว่าคงผัดหน้าแต่งตัวไม่ยากนัก ขอแม่นางโปรดทุ่มเทแรงใจ ให้นายน้อยของข้าได้หวนคืนสู่ผืนดินอย่างสมเกียรติ...”

ยามส่งอิววนกลับ เม้งฉานก็ถือโคมไฟพร้อมก้มหน้ารับคำ “เพื่อหวังใจเถิด ข้ายอมทำสุดความสามารถเพื่อให้ใต้เท้าฟู...ไปสู่สุคติ”

สองคำสุดท้ายคล้ายเสียงจะแผ่วเบาไปบ้าง เม้งฉานรู้สึกเสาบจมุมซึ่งอิววนเองก็ลึงเกตได้ ยามมองเงาร่างบอบบางที่ยืนโดดเดี่ยวท่ามกลางสายลม ก็เกิดความประทับใจอยู่หลายส่วน จึงกล่าวขึ้นอย่างจริงใจ

“แม่นางเม้งฉานมีจิตใจดีนัก เรียกข้าว่าสวนจื่อก็พอ อย่างไม่ต้องรบกวนแม่นางด้วย เวลาไม่ค่อยทำ แล้ววันพรุ่งข้าจะมาอีก”

หลังจากรถม้าตระกูลฟูวิ่งหายลับไป เม้งฉานก็เข้ามาในเรือน โลงหน้าอันกว้างใหญ่เหลือเพียงนางกับ...ร่างไร้วิญญาณของปูหล่างเงินเท่านั้น

พายุฝนกำลังโหมกระหน่ำ ฝ่าม่านในเรือนปลิวสะบัด นางนั่งนิ่งข้างโลงศพอยู่เนิ่นนาน

เวลาล่วงเลยไป หยาดน้ำตาร่วงลงกระทบใบหน้าปูหล่างเงินที่ดวงตาสองข้างปิดสนิท เสียงสะอื้นดังขึ้นเหนือศีรษะของเขา

“ผู้ที่ดีพร้อมเช่นท่าน...เหตุใดจึงสิ้นใจเล่า”

ภาพเบื้องหน้าเม้งฉานถูกบดบังด้วยม่านน้ำตา ทำให้ปูหล่างเงินยิ่งดูพบว่าเลื่อนจนเกือบมองไม่เห็น

นางอยู่ท่ามกลางคนนับหมื่น เคยแหงนหน้ามองเขาที่อยู่เหนือใครๆ

ทั้งยังคงเฝ้าฝันที่จะได้ใกล้ชิดเขาอีกนับไม่ถ้วน ทว่าไม่มีครั้งใดที่เกิดขึ้น
ในหอฉานเหมิงแห่งนี้เลย...

เขาคือร่างไร้วิญญาณอันเย็นเฉียบ ส่วนนางคือคนทำศพที่คอยผัด
หน้าแต่งตัวให้เขา ก่อนหน้าไร้ความข้องเกี่ยว หลังสิ้นใจกลับได้สัมผัสอย่าง
ใกล้ชิด จะว่าไปแล้วก็ช่างน่าขันนัก

เขาอายุยังน้อย โดดเด่นเลิศล้ำ ไกลจะแต่งงานแล้ว ทว่ามายามนี้
กลับต้องมาทอดกายอย่างเดียวดายอยู่ที่นี้ ชีวิตมนุษย์นั้นตั้งบหวัง ยังขับ
ร้องมิทันจบก็ดับดินสิ้นไปอย่างกะทันหัน

“ท่านเคยตัดเตือนเพื่อมิให้ข้าจบชีวิตตนเองลงดื้อๆ ชีวิตยังอีกยาว
ไกล ข้าจดจำไว้ แต่อย่างไรข้าก็มิอาจเชื่อได้...ว่าท่านกลับ...กลับ...”

สายฝนกระหน่ำลงมา กว่าอารมณ์ของเหมิงฉานจะสงบลงก็ไม่ว่า
เวลาผ่านไปนานเพียงใดแล้ว นางเซ็ดน้ำตาก่อนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เอื้อม
มืออันลั่นเทาไปจับกล่องเครื่องประทีปโฉมที่วางไว้ข้างเท้า เตรียมจัดการ
ผัดหน้าแต่งตัวให้ฟูหล่างเงิน

ใบหน้าที่ซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าคลุมสีดำซีดเซียวนัก ในที่สุดก็ถึงคราที่
นางต้องส่งเขาไปด้วยมือของนางแล้ว

เหมิงฉานหยุดกายขึ้นก่อนขยับไปด้านหน้า ท่ามกลางสายอสนีบาต
นางค่อยๆ ยื่นมือไปใกล้ใบหน้าของฟูหล่างเงินด้วยความรู้สึกยากจะ
บรรยาย

ฟ้าดินกู่ร้องคร่ำครวญ เสียงพายุฝนกระหน่ำดังขึ้นเรื่อยๆ

มือของเหมิงฉานพลันหยุดชะงัก ระยะห่างไม่ถึงหนึ่งซุน² เป็นเพราะ
นางได้ยินเสียงเสียงหนึ่ง...

ตึกตึก ตึกตึก ตึกตึก

² หน่วยวัดความยาวของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ซุน เทียบเท่ากับ 3.3 เซนติเมตร
โดยประมาณ

เสียงหัวใจเต้น เสียงหัวใจของฟูหล่างเงิน!

คราแรกเมื่งฉานคิดว่าตนฟังผิด ต่อมาเมื่อก้มลงแนบหน้าตรงหน้าอกของฟูหล่างเงิน...

ครั้งนี้สีหน้าของนางก็เปลี่ยนไป

ฟังไม่ผิด นางมิได้ฟังผิด เสื้อผ้าของเขามีความเย็นอยู่บ้าง เสียงหัวใจที่อยู่ข้างหูเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ ทุกครั้งที่เต้นลั่นส่งผลให้ใจของนางสั่นตาม กล่องเครื่องประทีนโคมในมือหล่นลงบนพื้น เมื่งฉานสั่นสะท้านไปทั่วร่าง ก่อนจะหันไปมองใบหน้าที่ดูเหมือนหลับอยู่ของฟูหล่างเงินอย่างไม่อยากเชื่อ

ระ...หรือว่าตระกูลฟูจะเข้าใจผิด ที่แท้คนยังไม่ตาย หรืออาจยังไม่ 'ตายสนิท' ก็เป็นไปได้

เมื่งฉานหายใจถี่กระชั้น พายุฝนยังคงกระทบกรอบหน้าต่าง เรื่องสำคัญเช่นนี้ นางไม่กล้าชักช้าแม้แต่น้อย ก่อนจะวางนิ้วแตะข้อมือของฟูหล่างเงินเพื่อตรวจหาชีพจรที่น่าจะไม่มีแล้วทันที

เมื่งฉานสูดลมหายใจเย็นเข้าไปหลังตรวจดูแล้ว สีหน้ายิ่งฉายแววตื่นตระหนกมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากตรวจซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อยืนยันจนแน่ใจ นางก็ชวนเซไปด้านหลังพลางสายหน้าไปมา เทบจะทรุดลงกับพื้น

เสียงฟ้าผ่าดังสนั่นหวั่นไหว แสงสว่างวาบเพียงชั่วขณะส่องกระทบใบหน้าที่นาง ความตื่นตะลึงหักล้างทุกเหตุผลที่เคยได้ยึดมาตลอดชีวิต เมื่อครุ่นนี้นางได้ค้นพบเรื่องที่น่าตระหนกที่สุด...

นางถึงกับ...ถึงกับตรวจพบชีพจรตั้งครรรค์ของฟูหล่างเงิน!

โลงไม้สั่นสะเทือนเล็กน้อยราวกับตอบรับนาง เหตุการณ์ขงย่าขวัญพลันปรากฏต่อหน้า ดวงไฟสีฟ้าสว่างวาบท่ามกลางความมืดมิดในยามราตรี ที่มาของแสงนั้นหาใช่ที่ใด แต่เป็นหน้าท้องของฟูหล่างเงิน

ฝ่ามือมีดครีမ် พายุฝนโหมกระหน่ำ เมื่งฉานเบิกตากว้างอยู่เช่นนั้น หน้าอกขยับขึ้นลง ฝ่ามือเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อเย็นจัด นางทำงานกับคน

ตายมาหลายปี ไม่เคยมีครั้งใดที่นึกอยากจะกรี๊ดร้องออกมาเท่าเวลานี้
พริบตาต่อมา นางก็ต้องกรี๊ดร้องออกมาจริงๆ เป็นเพราะ...
พู่หล่างเงินที่อยู่ใต้อาคารพลุกขึ้นมานั่งเสียแล้ว!

**“เจ้าบอกว่า...ข้ากำลังตั้งครรภ์...เทพภูเขาทือ” พู่หล่างเงินเอ่ยถาม
อีกครั้ง**

น้ำเสียงของเขาน่าฟังนัก ในฐานะอาจารย์ฉีอินแห่งตงมู่ ไม่ว่าเขา
กล่าวสิ่งใดก็ล้วนเห็นภาพได้อย่างชัดเจน ทว่าแค่ครั้งนี้เท่านั้นที่เมิ่งฉานหวัง
เป็นอย่างมากให้เขาสูญเสียความสามารถด้านนี้ไป

นางถือตำราโบราณที่รื้อออกมาจากใต้กระถางกำยาน ไม่กล้ามอง
สีหน้าประหลาดใจของพู่หล่างเงิน ก้มศีรษะฝังใบหน้าลงกลางตำรา ก่อน
จะค่อยๆ พยักหน้ารับอย่างระมัดระวัง

ฟ้าผ่าเสียงดังกัมปนาท พายุฝนเทกระหน่ำลงมา หอฉานเมิ่งอันกว้าง
ใหญ่พลันเงียบงันอย่างน่าประหลาด อีกทั้งยังรู้สึกเสียงน่านกว่าครั้งใดๆ

หากพู่หล่างเงินมิได้ตรวจชีพจรตนเองกับมือ เพื่อยืนยันว่าสิ่งที่
เมิ่งฉานกล่าวมิใช่เรื่องหลอกลวง เขาย่อมคิดว่านางต้องเป็นผู้ที่ศัตรูคู่แค้น
คนใดคนหนึ่งส่งมาแน่ อีกทั้งยังเป็นพวกที่ชิงชิงเสียจนอยากฆ่าให้ตายเสีย
ด้วย

ตำราโบราณนี่คือสิ่งที่ปู่ของเมิ่งฉานหึงเอาไว้ให้ เนื่องกระดาศีเหลือง
บ่งบอกว่ามันมีอายุมากพอสมควร เนื้อหาที่ถูกบันทึกเอาไว้คือเรื่องเล่า
ปรัมปราต่างๆ มากมาย ในจำนวนนั้นมีบทหนึ่งกล่าวถึงเทพภูเขา

ตอนเมิ่งฉานยังเด็กมักจะถูกท่านปู่อุ้มมานั่งบนตักเพื่อฟังเรื่องราว
ที่อยู่ใต้อาคาร ซึ่งตนประทับใจเรื่อง ‘ครรภ์ภูเขา’ มากเป็นพิเศษ

ว่ากันว่าหลังจากผานกู่³ เบิกฟ้าผ่าธรณีแล้ว ภูเขาทุกลูกล้วนมีเทพ

³ เทพเจ้าผู้เบิกฟ้าสร้างโลกตามตำนานปรัมปราของจีน

ภูเขาคอยปกป้องรักษา แต่ถ้าพบเทพภูเขาละเมียดภูสวรงค์หรือกระทำความผิดอันใด ก็จะถูกลงทัณฑ์ให้กลายเป็นคนธรรมดาและลงไปเผชิญเคราะห์บนโลกมนุษย์ หลังจากสั่งสมคุณงามความดีจนเพียงพอแล้ว จึงกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมได้ นับเป็นการบำเพ็ญเพียรอีกอย่างหนึ่ง

การจุติลงมาของเทพภูเขานั้นจำต้องอาศัยกรรมมนุษย์ ส่วนสิ่งมีชีวิตลึกลับที่อาศัยอยู่ภายในร่างภพขณะนั้นเรียกว่ากรรมภูเขา

นักพรตอารามชิงวันผู้หนึ่งคงมีความสามารถพอประมาณ จึงทำนายได้ว่า ‘การตาย’ ของฟูหล่างเงินนั้นเกี่ยวข้องกับเทพภูเขา แต่ทำนายสาเหตุผิดพลาดไป เนื่องจากหาใช่วันคล้ายวันเกิดของเทพภูเขาอันใดไม่ แต่เป็นวันที่เทพภูเขาจุติลงมาเลยต่างหาก

ฟูหล่างเงินบังเอิญถูกเคราะห์กรรมตามทัน จึงได้จับพลัดจับผลูมาเป็นภพขณะ และสิ่งที่อยู่ในท้องของเขาก็คือกรรมภูเขานั้นเอง

เมื่อรู้ว่าไร้หนทางกำจัดกรรมภูเขาทิ้ง ก็ได้แต่ใช้ชีวิตรอเทพจุติไปวันๆ ทำยที่สุดฟูหล่างเงินก็รู้สึกสิ้นหวัง

“เหตุใดจึง...เป็นซ้ำ”

ไม่รู้ว่าเขาหน่อเหี่ยวอยู่ข้างฝ้าม่านในหอฉานเมิ่งมานานเพียงใดแล้ว ในที่สุดก็เอ่ยปากขึ้นด้วยเสียงแหบแห้ง

ท่าทางเขาคงยอมรับเรื่อง ‘กรรมภูเขา’ ได้แล้ว แต่มีอภายยอมรับว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นกับตนเอง ถึงกับเลือกบวชมาเป็นร่างภพขณะ เทพภูเขาเยียนชีวิตบอดหรืออย่างไร หรือเพราะเร่งรีบจึงไม่มีเวลาเลือกมากนัก เหตุใดต้องเป็นเขาด้วย เขาไม่เคยคิดอยากจะทำให้ตนถูกฟ้าผ่าตายไปให้สิ้นเรื่องสิ้นราวเท่านั้นมาก่อน

เมื่อเห็นฟูหล่างเงินมีท่าทีทุกข์ตรมราวกับสูญเสียชีวิตบุพการี เมิ่งฉานก็เม้มริมฝีปากก่อนพยายามเอ่ยปลอบเขา “นะ...ในตำรากล่าวว่า คนที่เทพภูเขาเลือกโดยทั่วไปมักเป็นคนที่มึนปราณวิญญานเปี่ยมล้น นี่...นี่หมายความว่าได้ทำฟูมีวาสนานัก จึงได้รับความเมตตาจากเทพภูเขา...”

วาจาตะกุกตะกักนั้นยังคงกล่าวไม่ทันจบก็ถูกผู้หญิงหล่งเงินเอ๋ยตัดบทเสียแล้ว

“อย่าก็ให้ข้ามโอกาสนี้ให้เจ้าแทนหรือไม่เล่า”

เขามองเมิ่งฉานด้วยสายตาแฝงความนัย นางหุบปากจับทันที ภายในเรือนพลันเงียบลงอีกครั้ง

ผู้หญิงหล่งเงินหันหลังให้เมิ่งฉานอยู่บนเตียงโดยไม่เอ่ยวาจาใดอยู่นาน เห็นได้ชัดว่ากำลังใช้ความคิด

เมิ่งฉานตั้งใจว่าจะไม่รบกวนเขาเป็นอันขาด ทว่าหลังจากอดกลั้นอยู่นาน สุดท้ายนางก็อดเอ่ยปากขึ้นมาไม่ได้ “ใต้...ใต้เท้าพี่”

มานเหนือตั้งพลั่วไว้หวด ตามมาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดของพี่หล่งเงิน “มีอะไร”

เมิ่งฉานขยับปลายเท้าขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับขี้นิ้วออกไป “ทะ...ห้องของท่านส่องแสงอีกแล้ว”

พี่หล่งเงินเงยไปลักพัก ก่อนจะเอ่ยขึ้น “ขอบคุณที่เตือน” เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ข้ารู้แล้ว แต่ข้าทำเป็นไม่สนใจอยู่ เจ้าดูไม่ออกหรืออย่างไร”

เมื่อรับรู้ถึงอารมณ์อันคุกรุ่นของเขา เมิ่งฉานก็หุบปากจับไม่ส่งเสียงสักแอะ นางรอกระทั่งพี่หล่งเงินเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน

“มีเวลาอีกกี่ชั่วยามก่อนจะถึงรุ่งสาง”

“อีกไม่ถึงสามชั่วยามแล้วเจ้าคะ”

“พรุ่งนี้เช้าตระกูลพี่จะส่งคนมาใช่หรือไม่”

“เจ้าคะ”

“เอาละ มีเรื่องต้องวานให้เจ้าทำแล้ว” พี่หล่งเงินถอนหายใจยาว เขหันกลับมาพร้อมยกมือขึ้นνωดคลึงขมับ พลางจ้องมองเมิ่งฉานคล้ายยอมรับชะตากรรม

“จงฟังให้ดี เวลาเหลือน้อยแล้ว บัดนี้เจ้ามีงานต้องไปทำอยู่สามเรื่อง

เรื่องแรก...ให้หาเสื้อผ้าสะอาดมาให้ข้า และต้องเป็นของใหม่ที่มิเคยมีผู้ใดสวมมาก่อน แน่หนอนว่ายอมไม่ใช้ชุดที่คนตายเคยสวมเช่นกัน ข้ารู้ว่าที่นี่คือที่ใด อย่าได้นำเสื้อผ้าเหล่านั้นมาตบตาข้าเด็ดขาด...

“เรื่องที่สอง จงหาศพที่มีรูปร่างคล้ายคลึงข้ามา อีกเดี๋ยวให้นำชุดของข้าไปผลิตเปลี่ยนให้เขาเพื่อสร้างตัวตายตัวแทน วันพรุ่งนี้ตระกูลฟูจะส่งคนมา เจ้าคงรู้ว่าควรพูดจาย่างไร...

“เรื่องที่สาม เท่าที่ข้ารู้มาคือ แต่ไรมาหอฉานเมืองเป็นที่ที่เรียกเก็บเงินแพงที่สุดในเมืองเซ็งตู เช่นนั้นบอกข้าตามตรงได้หรือไม่” ฟูหล่างเงินงยหน้า สีหน้ายามนี้เคร่งขรึมจริงจัง “เจ้ามีฝีมือการผ่าตัดหน้าคนตายมากน้อยเพียงใด สามารถปิดบังหัวหล้าได้หรือไม่”

คำสังยาวเหยียดทำเอาเมิ่งฉานรู้สึกมีนงง เมื่อทำความเข้าใจแล้ว สมองก็ปลันแล่นอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงตอบคำถาม “หากต้องการให้แนบเนียนจนดูไม่ออก คงใช้วิธีผ่าตัดหัวไปไม่ได้ จำต้องใช้วิชาแปลงโฉม”

“เจ้ารู้วิชาแปลงโฉมด้วยหรือ”

“ข้า...พอจะรู้อยู่บ้าง” จู่ๆ เมิ่งฉานก็รู้สึกไม่มั่นใจขึ้นมา วิชาที่มีอยู่ในมือนางล้วนได้รับการสอนสั่งจากท่านปู่ นำเสียดายที่ท่านปู่จากไปเร็ววันนางจึงได้รำเรียนเพียงผิวเผิน แต่ครั้งนี้พิธีศพของตระกูลฟูถูกจัดขึ้นอย่างฉุกฉะตุก ทำให้ชั้นตอนต่างๆ ถูกข้ามไปมาก คงพอจะดูไถ่ให้ผ่านไปได้

เมื่อได้รับคำตอบ ฟูหล่างเงินก็คล้ายเบาใจไปบ้าง ทว่าเพียงครู่เดียวก็ยกมือขึ้นกุมขมับอีกครั้งพลางถอนหายใจออกมา แล้วเอ่ยด้วยสีหน้ากลัดกลุ้ม “ข้าคิดว่าข้าคงต้องอาศัยอยู่ที่นี้สักสิบเดือนเห็นจะได้”

แม้จะพอคาดเดาได้บ้างว่าต้องลงเอยเช่นนี้ แต่เมื่อได้ยินฟูหล่างเงินเอ่ยแล้ว หัวใจของเมิ่งฉานก็เต้นสะดุดไปจ้วงหวะหนึ่ง “ใต้เท้าฟู ท่าน...ท่านจะอุ้มท้องอยู่ที่หอฉานเมืองหรือ”

สีหน้าของฟูหล่างเงินปลันย่าแยลงทันที “มิสู้เก็บสีหน้าตื่นตระหนก และกลืนคำพูดเมื่อครูของเจ้าลงท้องเสียจะดีกว่า”

เมิ่งฉานเก็บค้ำกลับไปทันที ฟู่หล่างเงินกำมือแน่น ก่อนจะสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วก็หันมองหน้าห้องที่กำลังส่องแสงเรืองรองของตน เสียงร่าวกับถูกเค้นลอดโرفันออกมา “หากถูกผู้ใดล่วงรู้เข้า ข้ายอมตายสักพันครั้งเสียดีกว่า แน่แน่นอนว่าย่อมลากเทพภูเขาดาบอดผู้นี้ให้ตายตกไปตามกันด้วย!”

เขาเงยหน้าขึ้น ใบหน้าหล่อเหลาหันไปมองเมิ่งฉาน “เช่นนั้นแล้ว เจ้าคงไม่อยากให้มีศพตายทั้งกลมเพิ่มขึ้นมากระมัง”

เมิ่งฉานไต่ยินแล้วก็เสียขวัญ จึงรีบส่ายหน้าราวกับเป็นกลองบัวหลวง⁴ แล้วหันหลังตั้งท่าจะเดินออกไปทันที “ใต้เท้าฟู่พักผ่อนให้สบายเถิด ข้าจะไปจัดการธุระต่างๆ ให้ก่อน”

“ช้าก่อน”

ฟู่หล่างเงินเอ่ยร้งนางไว้ขณะนั่งอยู่บนตั่ง “ไม่รู้ว่าจะปลดสายคาดเอวออกตั้งแต่เมื่อใด สาบเลื้อจิ้งแยกออกเสียครึ่งหนึ่ง

“หากไม่ลำบากจนเกินไป หวังว่าจะมีน้ำร้อนถึงหนึ่งมาพร้อม กับเสื้อผ้าชุดใหม่”

เมิ่งฉานพยักหน้าด้วยใบหน้าแดงก่ำ จากนั้นฟู่หล่างเงินก็กล่าวต่อ “ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง สิบเดือนนี้...ต้องพึ่งเจ้าแล้ว เมื่อจบเรื่องแล้ว ข้าจะมอบค่าตอบแทนให้เจ้าอย่างงามแน่นอน”

“เจ้าคะ” เมิ่งฉานยังคงพยักหน้า “ขอบพระคุณใต้เท้าฟู่”

ฟู่หล่างเงินคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เจ้าเชื่อฟังเสียจนข้ารู้สึกราวกับกำลังเรียกใช้บ่าวที่บ้าน”

เมิ่งฉานอึ้งไปครู่หนึ่ง ส่วนฟู่หล่างเงินก็เอนกายลงนอนหลังจากหาท่าที่สบายตัวได้

“อันที่จริงบ่าวที่คอยรับใช้ข้าอยู่ทุกวันมักนินทาลับหลังว่าข้าอารมณ์

⁴ กลองของเล่นชนิดหนึ่ง ภาษาปากเรียกว่ากลองปองแปง

ร้อน พวกเราเพิ่งพบกันครั้งแรก แต่ข้ากลับเรียกใช้เจ้าโดยไม่นึกเกรงใจ
เช่นนี้ เจ้าก็คงคิดว่าข้าเป็นคนแปลกๆ เช่นกันกระมัง”

“ไม่เจ้าค่ะ” เมิ่งฉานส่ายหน้า แต่จุกคิดได้ว่าอาจตอบกลับไวเกินไป
เกรงว่าจะทำให้ฟูหล่างเงินแครงใจว่านางกำลังเสแสร้ง จึงรีบเอ่ยเสริมอีก
ประโยคหนึ่ง “ท่านเป็นคนดี”

“คนดีหรือ” ฟูหล่างเงินเล็กคิ้ว

เมิ่งฉานแยมยิ้ม พยายามจะเพิ่มความน่าเชื่อถือของตน แต่กลับทำให้
สีหน้าของฟูหล่างเงินยิ่งยุ่งเหยิงกว่าเดิม

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าผู้คนที่ตลาดพูดถึงข้าว่าอย่างไร”

“รู้เจ้าค่ะ” เมิ่งฉานยังคงแยมยิ้มเหมือนกำลังนับสมบัติในเรือน
“พรสวรรค์เลิศล้ำ ช่วยเหลือคนทุกข์ยาก เป็นคนสำคัญของแผ่นดิน...”

“อย่าเลือกมาแต่เรื่องที่นำฟัง ที่ข้าอยากรู้คือเรื่องไม่ดีต่างหาก เจ้า
วางใจแล้วบอกมาตามตรงเถิด ข้าไม่โกรธหรอก” ฟูหล่างเงินเอ่ยตัดบท

เมิ่งฉานยิ้มค้างพลางสานสนทนาไปกับเขาเนิ่นนาน จากนั้นจึงเม้มริม
ฝีปากและเปล่งเสียงออกมาช้าๆ

“วาจาปากตะไกร วางอำนาจใหญ่คับฟ้า ถือตนว่าสูงส่งนักหนา ดีแต่
ด้อยค่าคนอื่น ลำพองตัวไม่เห็นหัวผู้ใด...”

“หยุดๆ พอแล้ว” ฟูหล่างเงินกระแอมเบาๆ แล้วลอบเอ่ยเพิ่มพ้ำ
“พอให้เจ้าบอกมาตรงก็สาธยายเสียไม่ขาดตลกสักคำจริงๆ”

เมิ่งฉานแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน เพียงจับกระชับผ้าคลุมแล้วค้อมกาย
เดินจากไป

กระทั่งก้าวพ้นธรณีประตูนางจึงยกยิ้มมุมปาก แล้วกล่าวเสริม
ประโยคหนึ่งในใจ ‘แต่ท่านก็ยังเป็นคนดี’

เมื่อยามนี้จะอารมณ์ไม่ค่อยดีนัก ทว่าผู้ที่...เออ กำลังตั้งครรภ์ ก็
ยอมมีอารมณ์แปรปรวนอยู่บ้าง ซึ่งทั้งหมดนี้เข้าใจได้ มิได้กระทบต่อภาพ
จำแนกหน้าประทับใจของนางเมื่อหลายปีก่อนแม้แต่น้อย

พู่หล่างเงินซึ่งบิดตาแกล้งหลังอยู่บนตั่งนอนภายในห้องจู่ๆ ก็จาม เมื่อลืมตาก็เห็นว่าหน้าห้องกำลังส่องแสงวูบวาบไม่หยุด เขาพลันรู้สึก หงุดหงิดขึ้นมา จึงยกมือขึ้นคล้ายอยากจะหวดแรงๆ “กะพริบ กะพริบ เข้าไป หากยังกะพริบอีก ข้าจะกลับบ้านเก่าพร้อมกับเจ้าเสียดี้พวกนี้เลย!”

เมื่อวีฮวนมา ‘ตรวจสอบ’ ในวันรุ่งขึ้น วาจาแรกที่เขาเอ่ยออกมา ก็คือ “ผิดหน้าหนามากทีเดียว แปะจะมองเค้าเดิมของนายน้อยข้าไม่ออก” เมิ่งฉานยืนอยู่อีกด้านด้วยใบหน้าเหมือนยิ้ม ขณะพูดปดหน้าตาย “พี่ อวี... พี่ฮวนจื่อ เพราะได้ทำให้พี่เป็นคนพิเศษ การผิดหน้าแต่งตัวจึงต้อง อลังการสักหน่อย เขาอุทิศตนเพื่อแผ่นดินและราษฎร ข้าจึงอยากให้เราจาก ไปอย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติเช่นกัน”

คำว่า ‘พี่ฮวนจื่อ’ นั้นย่อระยะห่างของนางกับอวีฮวนลงในพริบตา เขาพยักหน้าเห็นด้วย “ไม่เลวๆ ลำบากน้องเมิ่งฉานแล้ว นี่คือการก้าวขึ้น สูงสุดของหองฉานเมิ่งแล้วใช่หรือไม่”

เมิ่งฉานหนึ่งไปสักพัก ทว่าเพียงพริบตาก็สำรวจท่าที่ตีหน้าตายแล้ว เอ่ยต่อ “ใช่แล้ว เดิมมิได้คิดอยากบอกพี่ฮวนจื่อ ถือเสียดี้ส่วนที่เพิ่มเข้าไป คือความเคารพนับถือที่ข้ามีต่อใต้เท้าพี่เป็นการส่วนตัวก็แล้วกัน พี่ฮวนจื่อ สายตาเฉียบคมนัก ปิดบังไม่ได้แม้แต่หน่อย...”

“แน่นอน มองเพียงปราดเดียวข้าก็รู้ได้แล้ว” อวีฮวนโบกมืออย่าง ภูมิใจ “ข้าคิดไว้แล้วเชื่อว่าน้องเมิ่งฉานมีจิตใจตรงามยิ่งนัก จะปล่อยให้ เจ้าควักเนื้อได้อย่างไร ตระกูลพู่มีกิจการใหญ่โต อีกทั้งมิได้ขัดสนเงินทอง บอกมาเถิด ค่าใช้จ่ายกินมาเท่าไรเล่า”

เมิ่งฉานแสร้งแสดงท่าที่ลำบากใจ ก่อนก้มหน้าลง “ไม่มาก พี่ฮวนจื่อ อย่าได้ถามอีกเลย”

อวีฮวนยิ่งจี้ถาม “โอ๊ะเอ๊ย เจ้าบอกมาตามตรงเถิด เม่งนางน้อยคนหนึ่ง เปิดหอบรับทำศพเช่นนี้ก็เชื่อว่าจะสะตวงสบาย”

เมิ่งฉานถอนหายใจแล้วชูสองนิ้วขึ้นมาเร็วๆ

“สองเท่าหรือ” อวีฮวนก้าวเข้ามาพลาบรื่องคัดค้าน “ต้องมากกว่านั้นแน่!”

เมิ่งฉานยังคงก้มหน้าราวกับลำบากใจเป็นอย่างมาก “มากกว่านี้ไม่ได้แล้วจริงๆ พี่ฮวนจื่อให้ข้าแสดงน้ำใจบ้างเถิด”

อวีฮวนรู้สึกร้อนใจ และยิ่งมั่นใจในข้อสันนิษฐานของตน “อะไรกันจะให้เจ้าจ่ายเองมิได้เป็นอันขาด รีบเข้ามาเร็วเข้า!”

เกียงกันไปมาอยู่หลายครั้ง ภายใต้การกดดันของอวีฮวน ความสับสนจนใจของเมิ่งฉาน รวมถึงการกลอกตาจนเหลือแต่ตาขาวของฟูหล่างเงินที่อยู่ในห้องด้านใน สองนิ้วค่อยๆ เพิ่มเป็นสามนิ้ว สี่นิ้ว...จนเมิ่งฉานน้ำตาคลอเม้า แล้วเหยหน้าบอกราคาในท้ายที่สุด “หกเท่า”

อวีฮวนพ่นลมหายใจออกมาอย่างพอใจ ท่าทางราวกับยกหินก้อนใหญ่ออกจากอก

“เช่นนี้ค่อยๆ ค่อยๆ รู้เรื่องหน่อย เป็นพี่น้องกันย่อมต้องพูดตรงๆ น้องเมิ่งฉาน เจ้าวางใจเถิด เมื่อถึงเวลาข้าจะกำชับและส่งคนมาชำระเงินให้เจ้าอย่างดีแน่นอน”

เมื่อฟูหล่างเงินที่หลบอยู่ด้านในฟังมาถึงตรงนี้ก็โกรธเสียจนแทบกระอักเลือด “อวีฮวน เจ้าคนสมมงหมู่นี้ ตระกูลมีกิจการใหญ่โตเพียงใด ก็ถูกเจ้าทำลายเสียสิ้นแล้ว!”

พอเขานึกถึงความนอบน้อมของเมิ่งฉานเมื่อคืนก็รู้สึกประหนึ่งถูกตัมจนเมื่อย ผู้ที่ดูเหมือนชื่อสัตย์จริงใจเช่นนี้ แท้จริงกลับเป็นพวกหมูหลอกกินเนื้อ⁵ เสียได้

หลังจากอวีฮวนแสดงท่าทีโล่งใจและขอตัวจากไปแล้ว ฟูหล่างเงิน

⁵ เป็นสุภาพชนจีน หมายถึง แสร้งทำตัวอ่อนแอให้ศัตรูตายใจ แล้วฉวยโอกาสคว้าชัยชนะในท้ายที่สุด

ที่อยู่ในห้องด้านในหลุดลอยๆ ขึ้นมาประโยคหนึ่ง

“เจ้าหนูหน้าเงิน ทำการค้าได้ไม่เลวนี่ ช่างน่าเสียดายจริงๆ ที่ไม่ได้ไปเที่ยวซบร้องเล่นงิ้วที่อื่น”

เมิ่งฉานแสรังทำเป็นฟังไม่เข้าใจ “พี่สวนจื่อกระตือรือร้นนัก ข้าเกรงว่าจะเปลืองแสดงพิรุณออกมา จึงทำได้เพียงเออออตามคำเขาเท่านั้น”

“เช่นนั้นเหตุใดจึงไม่ยื่นนิ้วหิ้วลิบออกมาเสียเลยเล่า เจ้าหนูหน้าเงิน” พู่หล่างเงินเอ่ยเสียงขึ้นจุ่มก

“เล่นใหญ่เกินเหตุใช้ว่าจะดีนะเจ้าคะ” เมิ่งฉานส่ายหน้า มิได้กล่าวคำอีก

ผ่านไปเนิ่นนาน พู่หล่างเงินถึงได้ยินเสียงตีดลูกคิดดังมาจากด้านนอก ตามด้วยเสียงกล่าวพึมพำกับตนเอง

“อย่างไรเสียขนแกะย่อมงอกจากตัวแกะ^๖ ยามได้ทำพู่ตั้งครุฑจำต้องใช้เงินมากทีเดียว อย่างไรก็ตามก็เป็นงานสุดท้ายของหอกฉานเมิ่งในช่วงนี้แล้ว ต่อจากนี้จะไม่มียารับไปอีกสิบเดือน นอกจากสิ่งของจำเป็นในชีวิตประจำวันแล้ว ยังต้องซื้ออาหารบำรุงครุฑต่างๆ...”

พู่หล่างเงินซุ่นเคืองจนรู้สึกเหมือนจะหน้ามืด พร้อมกล่าวออกมา “เจ้าบ่นอะไรอยู่คนเดียว”

เมิ่งฉานคล้ายตื่นตระหนกตกใจ “มะ...ไม่มีอะไรเจ้าคะ ข้าเพียงทำบัญชีของหอกฉานเมิ่งอยู่เท่านั้น”

พู่หล่างเงินขบกรามแน่น “ดี เจ้าค่อยๆ ตรวจสอบดู อย่าได้ผิดพลาดเป็นอันขาด ระหว่างตั้งครุฑข้ายังต้องกินกระเพาะปลาตุ๋นโสมใส่เป้าฮื้อ ไหนจะรังนกกับหูลูกลามอีก”

เขาเน้นย้ำเรื่องอาหารด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ทำเอาเมิ่งฉานอดแยม

^๖ เป็นสุภาษิตจีน หมายถึง ได้รับทรัพย์สินจากคนผู้หนึ่ง แล้วค่อยตอบแทนหรือคืนทรัพย์สินนั้นให้ด้วยวิธีอีกวิธีหนึ่ง ไกลเคียงกับสำนวนไทยที่ว่า ‘อัฐยายซื้อขนมยาย’

ยิ้มไม่ได้ ก่อนจะเอ่ยด้วยท่าที่จริงจัง

“ยามตั้งครรภ์หากกินอาหารมันเลี่ยนมากไปจะไม่ดี ใต้เท้าฟู่วางใจเถิด ข้าจะจัดสรรให้เหมาะสม รับรองว่าจะดูแลแม่ลู...พ่อลูกให้กินอิ่มนอนอุ่น ไม่ให้ขาดตกบกพร่องอย่างแน่นอน”

หลังอวีฮวนจากไป เย่ซู่ไหลก็คือแขกคนที่สองที่มาเยือนหองฉานเมิ่ง เวลานั้นเมิ่งฉานกำลังกอดลูกคิด พลังหนึ่งเฝืออยู่ข้างโคงศพด้วยท่าที่วังเหงหาวนอน

นางห้องวางอยู่ในผ้าคลุม ใต้ตาดำคล้ำไหล หากไม่รู้คงนึกว่าถูกผู้ใดต่อยมมา

ความจริงคือนางยุ่งจนทำไม่ติดพื้น ไม่ได้หลับไม่ได้นอนมาตั้งแต่เมื่อคืน

ศพตัวปลอมถูกลากมาจากสุสานศพไร้ญาติตรงหลังเขา ก่อนลงมือ นางก็ท่องพระสูตรยาวเหยียด ขาดเพียงบทสวดใน *คัมภีร์วัชรสูตร*⁷ เท่านั้น ฟู่หล่างเดินที่อยู่ด้านหลังนางจึงพูดลอยๆ

“หากเจ้าไม่พาเขากลับมา จุดจบของเขาย่อมต้องถูกหมาป่าหิวโหยกัดกินอยู่กลางป่าเขารกร้าง เวลานี้เจ้ากำลังรู้สึกผิดต่อความโศกเศร้าเพียงหนึ่งในหมื่นของเขาอยู่หรือ”

เมิ่งฉานหน้าเสีย จากนั้นก็ไม่เอื้อนเอ่ยคำได้อีก ในใจกลับท่องพระสูตรเร็วเร็วยิ่งขึ้น *‘อย่าได้ถือโทษ อย่าได้โกรธกันเลย ได้โปรดถือว่าวาจาของใต้เท้าฟู่เป็นเพียงการผายลม ยามนี้เขาอยู่ในช่วงเวลาพิเศษ อารมณ์จึงแปรปรวนไม่มั่นคง มิได้เจตนา...’*

ฟู่หล่างเดินจามติดกันหลายครั้งอยู่เบื้องหลังนาง มองซ้ายแลขวา

⁷ ชื่อเต็มว่า *วัชรปรัชญาปารมิตาสูต* เป็นพระสูตรสำคัญหมวดปรัชญาปารมิตาของพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน

หาต้นตออยู่หลายครั้ง สุดท้ายจึงก็มองหน้าห้องตนเองด้วยสีหน้า
มีดมน

เมื่อจัดการศพเรียบร้อยแล้ว ก็ทำการแปลงโฉม เมิ่งฉานล้างมือ
เกือบร้อยครั้ง แล้วเริ่มลูบคลำ...ใบหน้าของฟูหล่างเดิน ท่ามกลางสายตา
ไม่เต็มใจถึงขีดสุดของเจ้าตัว

นางต้องจับดูเพื่อให้รู้ว่าลักษณะกล้ามเนื้อและกระดูกของเขาเป็น
อย่างไร จึงจะผ่าตัดหน้าแปลงโฉมศพอย่างถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้น ซึ่งปฏิกิริยา
แรกของฟูหล่างเดินก็คือ “เจ้ามิได้กำลังหลอกต้มข้าอยู่ใช่หรือไม่”

เมิ่งฉานกะพริบตา สีหน้าใสซื่อไร้พิษภัย “ท่านปู่สอนข้ามาเช่นนี้
ได้ทำฟูโปรดอดทนอีกสักครู่”

ส่วนความจริงก็คือ นอกจากฟูหล่างเดินจะไม่สบอารมณ์แล้ว หัวใจ
ของเมิ่งฉานก็ยังเต้นแรงมากด้วย

ปลายนิ้วเย็นของนางลากไต้ผ่านหน้าผาก โทนก็้ว ไปจนถึงสันจมูก
ของฟูหล่างเดินทีละขุ่น เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ร่างกายจึงหอมกรุ่นสดชื่น การ
ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายมาตลอดหลายปีทำให้ผิวพรรณของเขาขาวว่องเนียน
นุ่ม ยิ่งส่งผลให้ปลายนิ้วของเมิ่งฉานหยาบกร้านขึ้นไม่น้อย ท่ามกลางสายลม
ที่พัดผ่านหน้าต่าง นี่ถือเป็นงานที่ ‘งดงามน่ากลืนกิน’ โดยแท้ ทำเอาเมิ่งฉาน
อดรู้สึกว่ลาคอของตนแห่งผากมิได้

ระหว่างที่ลมหายใจจรินรดกัน ฟูหล่างเดินไม่ได้รับรู้ถึงความในใจ
ของนางแม้แต่น้อย ทำเพียงส่งเสียงฮึดฮัดไม่พอใจเท่านั้น “ข้าโตจนปานนี้
เพิ่งเคยถูกลูบคลำเช่นนี้เป็นครั้งแรก”

เมิ่งฉานชะงักมือพร้อมแหม้มริมฝีปาก ก่อนจะยิ้มสู้แล้วเอ่ย “ข้าโตจน
ปานนี้ก็เพิ่งเคยลูบคลำ...คนเป็นเช่นนี้ครั้งแรกเหมือนกัน”

ฟูหล่างเดินชะงักไปเล็กน้อย ผ่านไปเนิ่นนานจึงตอบกลับ ขณะนี้
ผ้าม่านยังคงปลิวไสว “เช่นนั้นเจ้าคิดว่าเจ้าหรือข้าที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบ”

เมิ่งฉานสานสบตากับเขา ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างรู้ทัน “ได้ทำฟูเสีย

เปรียบแล้ว”

ด้วยความเสียสละนับร้อยและความเสียเปรียบนับหมื่นของฟูล่างเงิน ทำให้ยามนี้สามารถแปลงโฉมหลอกลวงทั้งใต้หล้าได้จริงๆ แม้แต่ ‘สหายเสเพลอันดับหนึ่ง’ อย่างเยซุไหลก็ยังไม่ออก หลังจากกวาดตามองหนึ่งทีก็เอ๋ยขึ้นมาเพียงประโยคหนึ่ง

“ฟู่เจ็ดนี่ไม่ธรรมดาจริงๆ ขนาดตายแล้วยังตายได้อัปลักษณ์ยิ่งกว่าผู้อื่นนัก”

มุมปากของเมิ่งฉานกระตุกเล็กน้อย แต่นางก็พยายามรักษาสีหน้าไม่ให้เปลี่ยนแปลง ทว่าจู่ๆ กลับเห็นเยซุไหลก้มหน้าลงไปจนเกือบจะแนบชิดกับ ‘ฟูล่างเงิน’ ที่นอนอยู่ในโลงไม้ ซึ่งขณะนี้ถูกผัดหน้าเสียจนหน้าตาตะ

“พวกเราเป็นเหมือนพี่น้องกัน คิดอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะถูกฟ้าผ่าตาย ยังพูดกันอยู่หยกๆ เลยว่าจะไปก่อกรรมในเรือนหอของเจ้า...” เขาทอดถอนใจ

“เจ้าเองก็รู้ เย่ทำผู้นี้ไม่ได้มีอะไรพิเศษ ผู้คนต่างขนานนามให้ว่าเป็นลูกผู้ดีมีฐานะ นอกจากฝีมือวาดภาพเขียนฟู่กันที่พอจะใช้ได้ก็ไม่มีสิ่งใดมาส่งเจ้าเดินทางไกล เดิมทีวันนี้คิดจะมาวาดภาพหน้าศพให้เจ้า ไหนเลยจะคาดว่าอสันนิบาตมิได้ทำให้เจ้าใหม่เกรียมเพียงอย่างเดียว แต่ถึงกับทำเอาเจ้าอัปลักษณ์ไปด้วย อย่าถือโทษว่าสหายกล่าวตรงจนเกินไป มันอัปลักษณ์จนข้าทำใจลงฟู่กันไม่ได้ เจ้าเองก็คงไม่ต้องการให้ชื่อเสียงที่สั่งสมมาตลอดชีวิตพังยับเยินอยู่แถวหน้าโลงศพกระมัง...”

ระหว่างที่เขากำลังพร่ำรำพันอยู่นั้น เมิ่งฉานก็ลอบมองเข้าไปในห้องคราหนึ่ง คล้ายว่าพอจะเดาสีหน้าท่าทางของฟูล่างเงินในยามนี้ออก

“เอาแบบนี้ดีหรือไม่ ข้าจะเดินทางไปที่ภูเขายื่นนชิวสักคราก็แล้วกัน เจ้าประสบเหตุที่นั่นมิใช่หรือ ข้าจะจดฟู่กันวาดภาพเพื่อเจ้าที่นั่น วางใจเถิด ข้าจะพุ่มเททุกสิ่งที่ได้รู้เรียนมาตลอดชีวิตเพื่อถ้ายทอดจิตวิญญาณอัน

สูงส่งที่ฟูเจ็ตเหลือทิ้งเอาไว้ออกมา เมื่อถึงเวลาก็นำไปเผาที่หน้าหลุมศพเจ้า เป็นอย่างไร น้ำใจสหายมากลั่นเหลือใช้หรือไม่ มิต้องขอบคุณหรอก ช่วง เทศกาลก็มาเยี่ยมเยือนซ้ำในฝันบ้างก็พอ”

เมื่อพูดจบก็ใช้นิ้วเรียวกะโหลงไม้ เสียงค่อยๆ แผ่วเบาลง ขณะพิมพ์ทำ ประโยคบอกลาเป็นครั้งสุดท้าย “คำพูดมีเพียงเท่านี้ สหาย ไปดีเถิด”

เย่ซู่ไหลหยดกายลุกขึ้น สูดลมหายใจเข้าลึกพลางหันหลังให้เมิ่งฉาน นางมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเขาใช้แขนเสื้อซับทางตา

สายลมพัดผ่านโถงหน้า บรรยากาศพลันเงียบลงเล็กน้อย เมิ่งฉาน เม้มปาก ขณะตั้งท่าจะกล่าวบางอย่างออกมา เสียงของคนผู้หนึ่งก็แว่วมาจากที่ไกลๆ

“เมิ่งฉาน ดูซิว่าข้าทำอะไรมาให้เจ้า เนื้อวัวที่ท่านแม่ฆ่าเพิ่งหมักใหม่ อย่งไรล่ะ ลากปากเจ้าแล้ว...”

ผู้ที่เดินลัดเลาะผ่านประตูเข้ามายังโถงหน้านั้นสวมเครื่องแบบมื่อ ปราบสีแดงสด ห้อยดาบยาวเล่มใหญ่ไว้ข้างเอว ในมือถือไหเนื้อวัวหมัก เครื่องปรุงรส ใบหน้าประดับรอยยิ้มเบิกบาน ท่ามกลางแสงอาทิตย์ยิ่งขับ เน้นให้เห็นความมองอาจห้าวหาญ...

ทว่ากลับเป็นสตรี

ดวงตาของเมิ่งฉานทอดประกาย “เซี่ยนเซี่ยน”

ผู้มาเยือนหาใช่ใครอื่น นางเป็นทั้งเพื่อนบ้านที่มักแวะเวียนมาเป็น ครั้งคราว และหนึ่งในสหายสนิทที่มีอยู่ไม่มากของเมิ่งฉาน เหมือนเซี่ยน-เซี่ยนนั่นเอง

นางหันไปประจันหน้ากับเย่ซู่ไหลพอดี ด้วยระยะห่างเพียงไม่กี่ก้าว ทำให้คนทั้งสองตกตะลึงพร้อมกัน จากนั้นก็ส่งเสียงร้องอุทานดังลั่นจน หลังกาสะเทือน “ชะ! เหตุใดจึงเป็นเจ้า?!”

เมิ่งฉานนิ่งอึ้ง ส่วนเหมือนเซี่ยนเซี่ยนก็โยนเนื้อวัวหมักไห้นั้นขึ้น กลางอากาศให้นางรับ ก่อนจะชักดาบยาวข้างเอวออกมาพาดฟันใส่เย่ซู่ไหล

ทันที พร้อมส่งเสียงคำรามดั่งลั่น “ปีศาจบ้ากาม! นี่เจ้ายังกล้าโผล่หน้ามาอีกหรือ!”

โชคดีที่เยชูไหลเบี่ยงหลบได้ทัน หลังรอดพ้นอย่างฉิวเฉียด เขาก็แหงนหน้ายกนิ้วชี้เหมียวเขียนเขียนพลาเงด่าทอทันที “เจ้าบ้าไปแล้วหรือ เห็นหน้าคนก็ชักตาบพัน แล้วผู้ใดเป็นปีศาจบ้ากามมิทราบ เจ้าเป็นคนกระโดดลงมาในถังอาบน้ำของข้ามิใช่หรือ จนถึงวันนี้ข้ายังตกใจไม่หาย สตรีวิธการเช่นเจ้ายังมีหน้ามาพูด ที่เจ้ายังกล้าออกมา แล้วทำไมข้าจะออกมาบ้างไม่ได้”

ใบหน้าของเหมียวเขียนเขียนแดงก่ำ เมื่อนางเห็นสีหน้าตะลึงงันของเมิ่งฉานก็กระต๊อบเท้าเร่าๆ แล้วกวัดแกว่งดาบใส่เยชูไหลอย่างบ้าคลั่ง “เจ้าปีศาจบ้ากามปากมาก ข้าจะฉีกปากเจ้า จะสับเจ้าเป็นชิ้นๆ ข้าจะจับกุมเจ้าแล้วนำไปขังไว้ในคุก!”

เยชูไหลหลบไปทางซ้ายเฉียงไปทางขวา พร้อมกระโดดโลดเต้นไปมา จนใจที่ตลอดชีวิตได้แต่จับพู่กันวาดภาพดงามมากมาย แต่กลับไม่รู้วรยุทธ์แม้สักครึ่งกระบวนท่า เขาหลบหลีกอย่างยากลำบากนัก แต่ยังมีดีที่มีฝีปากจัดจ้านยิ่ง จึงด่าคนได้โดยไม่มีคำหยาบหลุดออกมาสักคำ ไหนจะเก่งเรื่องอ้างปรัชญาวิชาการ ไม่ว่าจะเหนื่อฟ้าจดดินล้วนรอบรู้ไปหมด แต่ละถ้อยคำล้วนเชือดเฉือนจนคนฟังสูไม่ไหว ทำเอาเหมียวเขียนเขียนที่รู้เพียงวรยุทธ์แต่ไม่ลั่นหัดเรื่องตำรา ต้องไล่ตามหลังเขาอย่างเดือดดาลเสียจนปอดแทบจะระเบิด

โชคดีที่เมิ่งฉานได้สติกลับมาก่อน จึงรีบเอาตัวไปขวางระหว่างคนทั้งสอง นางชูไห่เนื้อวูหมักขึ้นมา ก่อนจะเกิดเสียงดั่งเคล้ง ในที่สุดก็ช่วยเยชูไหลสกัดดาบนั้นเอาไว้ได้

ใบดาบส่งเสียงหวีดสะท้อน ความเจ็บปวดแผ่ซ่านไปทั่วมือของเมิ่งฉาน เหมียวเขียนเขียนเบิกตากว้าง อ้าปากค้างอยู่เนิ่นนานกว่าจะโยนดาบทิ้งอย่างรวดเร็ว แล้ววิ่งเข้าไปหาสหายด้วยสีหน้าร้อร่น “เมิ่งฉาน เมิ่งฉาน

เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม เจ้าเสียสติไปแล้วหรือ เหตุใดจึงพุ่งเข้ามาเช่นนี้เล่า หากข้ายังดาบไม่ทันแล้วฟันเจ้าตายจะทำอย่างไร ช่างไม่คุ้มค่าเอาเสียเลย!”

เสียงของนางดังจนเม็งฉานรู้สึกปวดหัว แขนทั้งสองข้างชาหนึบจนต้องวางไท่เนื้อหมักลงอย่างอ่อนแรง เหมือนเวียนเวียนช่วยประคองสหายอย่างลนลาน พร้อมมองสำรวจทิศทางจืดเท้าอยู่หลายครั้ง โชคดีที่ไม่เป็นอะไร นางยกมือขึ้นทาบอก ทำทิวราบกับได้ปลดภาระอันหนักหน่วง

เมื่ออยู่ไหล่ที่ยืนอยู่อีกด้านแน่ใจว่าเม็งฉานปลอดภัยแล้ว ก็ถอยกรูดไปหยุดตรงหน้าประตูอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็กางพัดออกพร้อมร้องตะโกนบอกเม็งฉานอยู่ไกลๆ

“บุญคุณครั้งนี้ของแม่ นางใหญ่หลวงนัก! ชีวิตนี้ยากจะลืมเลือน ทว่าจิตใจมีสุขขำมาเกาะกระวาน ข้าน้อยต้องขอตัวก่อน มิเช่นนั้นอาจถูกสุนัขกัดเอาได้ วันหน้าค่อยกลับมาขอบคุณแม่ นาง!”

หลังกล่าวจบเขาก็เผ่นหายไปไม่เหลือแม้แต่เงาทันที เหมือนเวียนเวียนเลือดขึ้นหน้า เก็บดาบยาวบนพื้นขึ้นมา ตั้งท่าจะไล่ตามไปอีก แต่กลับถูกเม็งฉานดุตั้งเอาไว้ เมื่อพักหายใจแล้วจึงเอ่ยถาม

“เวียนเวียน ใจเย็นๆ ก่อน อย่าเพิ่งวู่วาม เรื่องราวเป็นมาอย่างไรกันแน่ พวกเจ้ารู้จักกันหรือ”

เย่ซู่ไหลเดินไปตามถนนด้วยสภาพสะบักสะบอม เขายกพัดขึ้นปิดหน้า ไม่เคยคิดมาก่อนว่าตนจะโชคร้ายเช่นนี้

“สตรีวิธการสมควรตาย เป็นถึงมือปราบแท้ๆ ทั้งที่รู้กฎหมายแต่กลับใจเผลอผิดโดยไม่คิดสืบเรื่องชื่อเสียงเย่ทำให้เสียบ้าง! พู่เจ็ดตายไปแล้ว ข้าก็ยอมเป็นคุณชายฐานะดีที่สุดในเมืองเซิ่งตู ข้าไม่มีทางปล่อยเจ้าไปเช่นนี้แน่ เจ้าค่อยดูเถิด วันหน้าเราจะได้เห็นดีกัน!”

เขาเคยพบปะผู้คนมานับไม่ถ้วน เคยเที่ยวหอคณิกามาแล้วทั่วเมือง อย่างไรก็ตามไม่เคยพบสตรีป่าเถื่อนเช่นนี้มาก่อน!

พูดไปก็ไร้สาระนัก ครึ่งเดือนก่อนเขาเดินทางไปชมมูบผาที่เมือง
หวายโดยพกพูกันกับน้ำหมึกไปด้วย ก่อนจะไปเข้าพักที่โรงเตี๊ยมติดแม่น้ำ
แห่งหนึ่ง และตั้งใจจะวาดภาพดอกไม้ต้นเบ้งบานเหนือธารา ใครจะคาด
ว่าเมื่อเขาเรียกหาน้ำร้อนถึงหนึ่งกลางดึกสัจด์ ขณะกำลังแช่น้ำอย่างสบายใจ
อยู่นั้น จู่ๆ ประตูก็ถูกเปิดออก

เป็นสตรีแปลกหน้าผู้หนึ่งที่เข้ามา นางสาวมเล็กตัวในเนื้อบาง คล้าย
เพิ่งลุกขึ้นจากที่นอน เส้นผมยาวสยาย สองแขนยื่นไปเบื้องหน้า ดวงตา
เลื่อนลอย

เขาอ้าปากค้าง ได้แต่นั่งแช่น้ำเพราะรับมือไม่ถูก “เฮ้ย เจ้าเป็นใคร
กัน เหตุใดจึงเข้าห้องผู้อื่นตามใจชอบเช่นนี้ ออกไป จงรีบออกไปเสีย ไม่
เห็นหรือว่าข้ากำลังอาบน้ำ”

แต่ไม่ว่าเขาจะพูดอะไร สตรีผู้นั้นล้วนไร้ท่าทีโต้ตอบ รวากับกำลัง
ก้าวสู่ดินแดนร้างไร้ผู้คน นางยื่นแขนไปเบื้องหน้าพาลงก้าวเดินอย่างเชื่อง
ช้า ก้าวแล้วก้าวเล่า เขาจ้องมองอย่างหนึ่งงัน ก่อนจะยกมือตีหน้าผากแรงๆ
ในที่สุดก็รู้ว่าตนได้พบสตรีประหลาดเข้าแล้ว นางเดินละเมอมานี่เอง...

นางลุกจากที่นอนได้ก็ละเมอเดินมาจนถึงห้องของเธอเสียแล้ว!

ในภาพจำของเยซุ้ไหล่นั้น ห้ามปลุกคนละเมอกะทันหัน มิฉะนั้นอาจ
เป็นเรื่องใหญ่ได้ เขาจึงเสียบเสียงลงทันควันและขดกายอยู่ในถังน้ำ คิดเพียง
ว่า...อย่างมากที่สุดก็แค่ให้สตรีผู้นี้เดินวนในห้องเขาสักรอบ เสร็จแล้วกลับออกไป
ก็พอ ถึงอย่างไรเมื่อคนเดินละเมอตื่นขึ้นมาก็จำสิ่งใดไม่ได้อยู่แล้ว

แต่แม้เขาจะคาดการณ์ช่วงต้นได้อย่างแม่นยำ กลับมิได้คาดการณ์
ถึงผลเอาไว้ด้วย!

สตรีผู้นั้นหยุดยืนอยู่หน้าถังน้ำของเธอ ท่ามกลางไอหมอกหนาที่บ
นางหัวเราะเสียงประหลาด ก่อนจะเริ่มปลดเปลื้องเสื้อผ้า...

นาง-เปลื้อง-ผ้า-ออก!

พริบตานัน รวากับฟ้าผ่าลงกลางศีรษะของเยซุ้ไหล ยังมีทันได้ห้าม

ปราชัยอันใด ร่างเปลือยเปล่าของสตรีผู้นั้นก็นั่งลงในถังน้ำเสียแล้ว ทั้งยังระบายลมหายใจออกมาอย่างผ่อนคลายเป็นพิเศษอีกด้วย

ใบหน้าของเขาอ่อนเยาว์ขึ้นมา เริ่มสงสัยว่าสตรีวิธการผู้นั้นแสวงหาที่เป็นเดินละเมอเพื่อมาลวนลามเอาเปรียบเขาเสียแล้ว!

“เจ้าลองเดาซิว่าเป็นอย่างไร ข้าจ้วเจียลิมตาขึ้นมาก็เห็นใบหน้าของปีศาจบ้ากามผู้นั้นอยู่ใกล้เพียงคืบแล้ว มือสองข้างยังจับต้นแขนตั้งท่าจะล้วงเกินข้า!”

ภายในหอฉานเหมิง เหมียวเซียนเซียนกำลังเดือดดาลอย่างหนัก นางดื่มน้ำอีกหนึ่งก่อนยกมือตบโต๊ะ ทำเอาเหมิงฉานตกใจจนสะดุ้งโหยง

“มีหรือที่ข้าจะถูกเอาเปรียบได้ง่ายๆ ข้าเหวี่ยงกำปั้นออกไปต่อยเขาจนร้องโอดโอย ยกมือกุมหน้าจมลงน้ำไปทันที ข้าจึงฉวยโอกาสกระโดดออกไปสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว แต่เมื่อข้าคิดจะไปเอาตัวปีศาจบ้ากามนั้นออกมาอัดหนักๆ ลักยกแล้วค่อยจับกุมตัว จู่ๆ เสียงนกหวีดของหัวหน้าก็ดังมาจากด้านนอก...”

เมื่อเยซู่ไหลนึกถึงจุดที่โดนประทุษร้ายก็ลुบหน้าไปมาขณะกำลังเดินบนถนน

ยามนั้นเขาถูกต่อยจนหน้าจมลงไปก้นถัง นึกสับสนต่าบุพการีในใจอยู่หลายครั้ง

เขาเพียงรู้ทันแผนชั่วของสตรีวิธการผู้นั้น จึงคิดจะยื่นมือไปดันนางออกจากถังน้ำ ไหนเลยจะคาดว่านางกลับอับอายและเปลี่ยนเป็นโกรธเคืองจากนั้นก็มิได้แสวงหาอีกต่อไป ยกหมดชกใบหน้าสุดหล่อเหลาของเขาเมื่อทำไม่ได้ก็คิดจะทำลายเสียแบบนั้น!

สมควรตาย! เขาจมอยู่ในน้ำ เจ็บปวดเสียจนน้ำตาไหลพราก นี่ยังไม่รู้เลยว่าตนเสียโฉมหรือยัง เยซู่ไหลสาบานว่าเมื่อเขาออกไปได้นางย่อม

เจอดีแน่!

ที่ว่าผู้ใดจะคาดว่าข้างนอกเกิดเหตุโกลาหลขึ้นมากะทันหัน เสียง
โหวกเหวกดังทะลุมาถึงในถัง

“ปลาใหญ่ติดแห กองมือปราบออกปฏิบัติภารกิจ เร็วเข้า ทั้งหมด
ลุกขึ้น!”

กว่าเขาจะตะเกียกตะกายขึ้นมาจากน้ำได้ ภายในห้องก็ไม่เหลือผู้ใด
แล้ว หน้าต่างแตกยับเยิน เขามองผ่านรอยแตกขนาดใหญ่เห็นว่าด้านนอก
กำลังวุ่นวายอย่างมาก สตรีวิดีถาวรผู้หนึ่งหายตัวไปไม่เหลือร่องรอยนานแล้ว
กลุ่มคนท่าทางคล้ายมือปราบกำลังไล่ตามคนเข้าสู่ความมืดมิดในยาม
ราตรี

ที่แท้...คนที่เขาได้พบก็คือนางโจรดีดบุปผา อีกทั้งยังเป็นนักโทษตัว
ฉกาจเสียด้วย

ขณะที่สายลมพัดผ่านนั้น เขาตัวลั่นพลางยกมือขึ้นกอดตัวเอง
ราวกับเพิ่งผ่านเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวมา

**“เจ้าไม่รู้อะไร หากมิใช่ว่าต้องออกไปปฏิบัติภารกิจกะทันหัน ข้าต้อง
จับตัวปีศาจบ้ากามผู้นั้นได้ทันทีแน่นอน! เมื่อข้าสะสางเรื่องเสร็จแล้วย้อน
กลับไป คนก็หนีหายไปไม่เหลือแม่แต่เงาแล้ว ห้องพักถูกส่งคืนหมดสิ้น นี
รู้สึกกินปูนร้อนท้องถึงขั้นได้กัน ช่างน่าโมโหจริงๆ!”**

เหมียวเซียนเซียนตบโຕະเสียงดัง แม่ตีมน้ำหอมดไปหลายกาใหญ่ก็ยัง
มีอาจดับเพลิงโตะสะลงได้ เมิ่งฉานช่วยโยกมือพัควิวให้เต็มที เมื่อเห็นว่าสีหน้า
ของนางอ่อนลงแล้วจึงเอ่ยปากขึ้น

“แต่ข้าว่า...คุณชายเยดูไม่น่าใช่คนชนนั้นเลย มิใช่เข้าใจผิดกันหรอก
หรือ”

“เข้าใจผิดหรือ” เสียงของเหมียวเซียนเซียนสูงขึ้นไประดับทันที
พร้อมตบโຕະอย่างแรงเสียงจนดาบยาวข้างมือสะเทือน “จะเป็นเรื่องเข้าใจ

ผิดได้อย่างไร จับได้คาหนังคาเขาเลยต่างหาก ข้าจะเป็นฝ่ายกระโดดลงไป
ในถังน้ำของเขาเองได้อย่างไร”

เมิ่งฉานยกสันขวัญชูแขน พลังเลือนตาบเล่มโตที่ไร้ความผิดเล่มนั้น
ออกห่างจากมืออีกฝ่ายเล็กน้อย

“ก็ใช่...จะเป็นไปมิได้นี้ละ” นางเหลือบมองเหมียวเซียนเซียนที่เพลิง
โทะสะยังคุกรุ่นคราหนึ่ง พยายามคิดหาคำพูดอย่างหนัก “เซียนเซียน เออ
...เจ้ามีอาการเดินละเมอมีใช่หรือ เมื่อก่อนกลางดึกยังเคยเดินมาถึงหอ
ฉานเมิ่ง นอนเบียดอยู่ในโถงเดียวกับศพ กว่าจะมาพบเข้าฟ้าก็สว่าง
แล้ว...”

เหมียวเซียนเซียนตบโตะเต็มแรงอีกครั้ง หน้าแดงก่ำสลับกับขาวซีด
“นั่นไม่เหมือนกัน!”

แม่นางจะพูดโพล่งขึ้นมาเช่นนั้น ทว่าน้ำเสียงกลับไม่ได้กระด้างเช่น
ก่อนหน้า ความคิดในหัวพลันสับสน คิดไปคิดมาก็พูดลุกขึ้นยืน แล้วเอื้อม
มือไปหยิบดาบยาวข้างโตะขึ้นมา

“ไม่ได้การ ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องไปเค้นถามปีศาจบ้างมั้งนี่ให้
กระจ่าง!”

พูดแล้วนางก็พุ่งตัวออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็ว ทว่าเดินได้ไม่กี่ก้าว
ก็คล้ายนึกบางอย่างขึ้นมาได้จึงรีบย้อนกลับมา จดๆ จ้องๆ เมิ่งฉานคล้าย
จะเอ่ยสิ่งใด สีหน้าดูเคอะเขินนิดหน่อย “จริงสิ เมิ่งฉาน เรื่องนี้เจ้าต้อง
ช่วยข้าเก็บเป็นความลับนะ ห้ามผู้ใดล่วงรู้เด็ดขาด โดยเฉพาะ...โดยเฉพาะ
...พี่สวี่”

ถ้อยคำสุดท้ายแฝงความขวยเขินอย่างตรูฐึนแรกแย้ม อีกทั้งยังตั้งใจ
พูดเสียงเบาลง ทว่าเมิ่งฉานกับฟูหล่างเงินที่อยู่ในห้องด้านในนั้นยังคงได้ยิน
อย่างชัดเจน

มีหรือที่เมิ่งฉานจะไม่รู้ความในใจของเหมียวเซียนเซียน นางตอบรับ
ในทันที “วางใจเถิด ข้ารับรองว่าจะไม่แพร่งพรายเรื่องนี้ให้พี่สวี่รู้อย่าง

แน่นอน”

พูดจบนางก็หรีดตา บนใบหน้าแฝงแววหยอกล้อเด่นชัด “ถึงอย่างไร คนบางคนยังต้องเป็นอาช้อสูรของข้า ข้ายังรอกินลูกกวางตมวงคลที่ตกลง กันไว้เสมอ”

เหมียวเซียนเซียนถูกหยอกเสียดจนหน้าแดงลามไปถึงหู ก่อนจะก้าวเข้ามาทักเหมิ่งฉานทีหนึ่ง “เด็กโง่หน้าตายนี้เหลือเกินนะคะ ปากหวานอะไร เพียงนี้”

ทั้งคู่หัวเราะหยอกเย้ากันอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นเหมียวเซียนเซียน ก็ยกมือขึ้นกุมใบหน้าก่อนจะจากไปพร้อมรอยยิ้มงม เมื่อเดินถึงหน้า ประตูยังไม่ลืมหันกลับมาส่งจูบให้เหมิ่งฉาน “เด็กดี ไหนเรียก ‘อาช้อสูร’ ให้ ฟังอีกสักคราซี”

สีหน้าเหมิ่งฉานแฝงแววขบขัน ก่อนจะยื่นมือไปรับจูบเอาไว้ แล้วเอื้อน เอ่ยเสียงหวาน “อาช้อสูร”

เหมียวเซียนเซียนที่ยืนอยู่หน้าประตูคล้ายถูกฟ้าผ่าคราหนึ่ง รู้สึก หัวร้างเบาสบาย จากนั้นก็กระชับดาบในมือพร้อมย่าเท้าไปมาอย่างเชินอาย แล้วส่งจูบให้อีกครั้ง “เหมิ่งฉาน ข้ารักเจ้าที่สุดเลย!”

เหมิ่งฉานหัวเราะคิกคักพลางยกมือขึ้นรับจูบอีกครั้ง เอ่ยตอบด้วย สีหน้ารื่นเริงไม่เปลี่ยน “เซียนเซียน ข้าก็รักเจ้าที่สุดเลยเช่นกัน”

ฟูหล่างเงินที่อยู่ในห้องลับสะท้านไปทั่วร่าง รู้สึกขนลุกไปทุกอณู ภาย

หลังจากเยซุไหลกลับไป แยกคนที่สามผู้มาเยี่ยมเยือนหอนฉานเหมิ่ง กลัปกกลายเป็นหยวนชิงฟาง สิ่งที่ฟูหล่างเงินได้พูดกับเหมิ่งฉานไว้เมื่อคืน ก็ล้วนเป็นไปตามนั้น...ทั้งหมด

ผู้ที่มาเป็นคนแรกคืออวิฮวน ซึ่งมา ‘ตรวจสอบ’ ตั้งแต่เช้าตรู่ จากนั้นเมื่อบ่ายคล้อย เยซุไหลก็มาเยือนพร้อมนำสุรจากหोजุ้ยเซียนมาอีก

สองกา สุดท้ายหยวนซิ่นฟางก็ลอบเข้ามาจากตรอกด้านหลังในตอนเย็น
เพียงลำพัง ไม่มีสาวใช้ติดตามมา

เมิ่งฉานเอ่ยถามอย่างแปลกใจหลังจากฟังจนจบ “เหตุใดจึงมีเพียง
สามคน”

นางยังจำได้ว่าฟูหล่างเดินเสียบงันอยู่นาน ก่อนจะงยหน้าแยมยิ้ม
พลางเอ่ยถามนาง

“แล้วต้องมีสักกี่คนเล่า”

นางนั่งอึ้ง ส่วนฟูหล่างเดินนับนิ้ว

“บ่าวผู้รักดี สหายที่รู้ใจ และสุดท้ายคือคนรัก ชีวิตหนึ่งของมนุษย์
มีสามคนเหล่านี้อย่างไม่เพียงพออีกหรือ”

เมื่อถูกย้อนถามเมิ่งฉานถึงกับพูดไม่ออก เน้นนานกว่าจะเอ่ยขึ้น “ไม่
เข้าใจได้หมายความว่าเช่นนั้น ข้าเพียงอยากถามว่า...เหตุใดมารดาหรือเครือ
ญาติตระกูลฟูจึงไม่มา”

“ท่านแม่ข้าลาโลกไปนานแล้ว จะมาได้อย่างไร” ฟูหล่างเงินตอบอย่าง
ไม่ใส่ใจ ก่อนจะชะงักไปแล้วเอ่ยเสริม “ท่านแม่ผู้ให้กำเนิดตายไปแล้ว แต่
แม่ใหญ่ยังอยู่”

เมิ่งฉานนั่งงันไปเล็กน้อย ฟูหล่างเงินบิดกายอย่างเกียจคร้านแล้ว
ไม่สนใจนางอีก เน้นนานกว่าจะแค้นเสียงหัวเราะออกมา

“พวกเขาจะมาหาข้าเพื่ออะไร เจ้าก็รู้ว่าข้าอารมณ์ร้อน ผู้คนที่ตลาด
พูดถึงข้าว่าอย่างไรหนอ ใช่แล้ว วางอำนาจใหญ่คับฟ้า ถือตนว่าสูงส่งนักหนา
อย่างไรเล่า ยามมีชีวิตพวกเขาทั้งเกลียดทั้งกลัวข้า หลังสิ้นลมไม่ดีใจออก
นอกหน้าก็ดีเท่าไรแล้ว ยังจะมาดูหน้าข้าเป็นครั้งสุดท้ายอีกทำไม หาเรื่อง
ให้ตนเองเสียอารมณ์เล่นหรืออย่างไร”

เมิ่งฉานรู้ว่าจาโต้ตอบเนิ่นนาน ทำได้เพียงจ้องมองแผ่นหลังของ
ฟูหล่างเงินอย่างเลื่อนลอย มิรู้ที่กำลังคิดสิ่งใดอยู่ กระทั่งเขาเอ่ยปากขึ้น
อีกครั้ง

ทว่าครั้งนั้นก็กลับนำความหวานล้ำมาด้วย เป็นความหวานซึ่งจะเกิดขึ้น
ยามที่เอ่ยถึงคนรักเท่านั้น

“อันที่จริงตัวเองก็ไม่อยากพบกับคนเหล่านั้น นอกจากน้องหญิงแล้ว
ข้าก็มิได้นึกอาลัยอาวรณ์ผู้ใดในตระกูลฟูเลย...”

น้องหญิง? น้องหญิงของฟูหล่างเดิน หรือก็คือคู่มั่นที่กำลังจะ
แต่งงานกับเขาในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

นางมีนามว่าหยวนซินฟาง แซกผู้มาเยือนเป็นคนที่สามนั่นเอง

ยามที่เมิ่งฉานได้พบนาง ความปลื้มปีติพลันก่อตัวขึ้นในใจ ดินรักที่
ไต่เต้าฟูมิได้คาดการณ์ผิดไป ดินรักที่ไม่ว่าอย่างไรก็ยังมีคนรักที่จริงใจอยู่
ข้างกายเขา

บ่าวผู้รักดี สหายที่รู้ใจ และสุดท้ายคือคนรัก เท่านั้นที่เกินพอแล้ว
แต่ถ้าไม่รักจริงก็ยาก...ก็นับนางเพิ่มเข้าไปอีกคนได้

หยวนซินฟางเดินทางมาเรื่อยๆ ตามที่ฟูหล่างเดินกล่าวไว้ ชาย
กระโปรงยาวระพันท่ามกลางแสงตะวันรอน ทัศนที่ก้าวเข้าประตูมาก็ยึด
เงินใส่มือเมิ่งฉานเพื่อให้นางสงบปากสงบคำไว้

เมิ่งฉานรับเอาไว้เสียบๆ ก่อนจะถอยไปอีกด้านพรางมองเข้าไปด้าน
ในห้อง ด้วยรู้ว่ายามนี้ฟูหล่างเดินต้องตั้งใจเสียวูฟังเสียงมากกว่ายามใด
แน่ๆ

สายลมพัดผ่านโถงหน้า หยวนซินฟางพุบหน้ากับโคงศพ หยาดน้ำตา
ร่วงลงราวกับไข่มุก พร่าเรียกหา ‘ฟูหล่างเดิน’ ที่นอนอยู่ในโคงด้วยน้ำเสียง
เยียมอารมณ์ยากจะบรรยาย

“ท่านพี่ ท่านพ่อได้ถอนหมั้นไปเสียแล้ว อีกทั้งยังห้ามมิให้ข้ามาพบ
ท่าน อ้างว่าเพื่อหลีกเลี่ยงข่าวลือ เกรงว่าวันหน้ามีอาจแต่งให้คนดีๆ ได้ ทว่า
ข้าไหนเลยจะคิดมากถึงเพียงนั้น...”

“เพียงนี้กว่าท่านต้องนอนหนาวอยู่ที่นี้ ดวงใจของข้าก็เจ็บปวดเหลือ
เกิน ข้าไม่ตีเอง เพราะข้ายืนกรานจะให้ท่านไปเก็บดอกเชวียนพันปีบนเขา

เยียนชีวนมาให้แท้ๆ ข้าผิดไปแล้ว ข้าไม่ควรเอาแต่ใจเลย ข้าเพียงได้ยืน
ตำนานกล่าวว่า หากคนรักไปเก็บดอกเซวียนพันปีให้จะรักกันยืนยาวจน
แก่เฒ่า ข้าเพียงต้องการคำอวยพรก่อนวันแต่งงานเท่านั้น...”

ชุดกระโปรงยาวสั้นไหวท่ามกลางเสียงร่ำไห้ยังมีได้ศัพท์ เมิ่งฉาน
ลอบมองเข้าไปด้านในห้องด้วยความประหลาดใจ

ที่แท้เพราะเหตุนี้หรือ... ฟู่หล่างเหนินจึงประสพเคราะห์ร้าย

หยวนชิ่งฟางยังคงพร่ำรำพันอยู่ข้างโลงศพทั้งน้ำตา และได้เอ่ยถึง
เรื่องที่ทำให้เมิ่งฉานรู้สึกประหลาดใจออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ท่านพี่ ท่านวางใจเถิด แม้พวกเราไร้วาสนาได้ร่วมกราบไหว้ฟ้าดิน
แต่ในใจข้ามีเพียงท่านผู้เดียว ข้าพูดขอร้องท่านพ่อแล้ว อีกทั้งยังตั้งใจจะ
รักษาความบริสุทธิ์เพื่อท่านเป็นเวลาหนึ่งปี ทว่าหลังจากนั้นข้าคงมีอาจทำ
ตามใจตนเองได้แล้ว อย่างไรก็ตามข้าก็มีอาจออกตัณญูต่อบิดาได้จริงๆ ขอให้ท่าน
ที่อยู่ปรโลกโปรดรับรู้และอภัยให้ข้าด้วย...”

หลังจากส่งหยวนชิ่งฟางออกไปทางตรอกด้านหลังแล้ว เมิ่งฉานก็
อ้าอึ้งคล้ายอยากพูดบางสิ่งอยู่หลายครั้ง สุดท้ายก็เอ่ยเรียกรั้งนางไว้
ท่ามกลางสายตาประหลาดใจของหยวนชิ่งฟาง ก่อนจะวิ่งมาหยุดเบื้องหน้า
อีกฝ่าย แล้วยึดเงินคืนใส่มือหยวนชิ่งฟางพลางเฝ้าริมฝีปาก จากนั้นจึงเอ่ย
ออกมาอย่างจริงจัง

“คุณหนูชิ่งฟางโปรดรักษาสุขภาพให้ดี สวรรค์ย่อมเมตตาหา
ทางออกให้ผู้คนเสมอ ความปรารถนาย่อมเป็นจริงในวันหนึ่ง คุณหนู
ชิ่งฟางโปรดอย่าได้ท้อแท้ใจ และต้องรอคอยอยู่เสมอนะเจ้าคะ”

คำพูดไร้ที่มาที่ไปดังก้องอยู่ภายในตรอกนั้น หยวนชิ่งฟางนิ่งอึ้ง
พลางจ้องมองเมิ่งฉานอยู่นาน ในที่สุดดวงตาก็แดงเรื่อ กอบกุ่มมือของ
นางแน่น เอ่ยตอบเสียงเบาทั้งน้ำตา “ขอบคุณ ขอบคุณเจ้ามาก”

นางไม่ได้คิดให้มากความ นึกแค่ว่าคนของหอกฉานเมิ่งผู้นี้เป็นสตรีที่
มีจิตใจดี จึงตามมาลอบโยนให้กำลังใจตนเท่านั้น นางเพียงรับน้ำใจอย่าง

ซาบซึ้ง แต่กลับไม่รับรู้เลยว่านี่เป็นเงาของคนผู้หนึ่งยืนอยู่หลังบานประตู
อย่างเงียบงันและเหินห่าง

สายตาของเขามองตามไปนับตั้งแต่ยามที่นางหันหลังหลังจาก ยิงได้ยิน
พวกนางคุยกันก็ถึงกับเอนหลังพิงผนัง แล้วหลับตาลงอย่างร่ำรวาน

เมิ่งฉานกลับเข้ามาที่หอฉานเมิ่งด้วยอารมณ์ความรู้สึกหลากหลาย
ทันทีที่เข้ามาในโถงก็เห็นฟู่หล่างเดินที่ยัง ‘มีชีวิตอยู่’ กำลังนั่งอยู่ข้างโถงจับ
จ้องฟู่หล่างเดินที่ ‘ตายไปแล้ว’ หนึ่งๆ

ภาพนี้ออกจะแปลกประหลาดอยู่สักหน่อย

เมิ่งฉานกระแอมเบาๆ ทว่าฟู่หล่างเดินยังไม่ยอมขยับตัว เขากำลัง
ปล่อยใจให้ล่องลอย นางจึงทำได้เพียงนั่งลงข้างกายเขาอย่างโง่เง่าเท่านั้น

รัตติกาลเริ่มตีบคลานเข้ามา ไม่รู้ว่คนทั้งสองนั่งปล่อยใจให้ล่องลอย
ไปถึงที่ใดแล้ว ก่อนที่เสียงของเขาจะดังขึ้นข้างหูเมิ่งฉาน

“เจ้าอยากพูดอะไรหรือไม่”

เมิ่งฉานเงิบ ฟู่หล่างเดินหันมามองหน้านาง ก่อนจะพูดขึ้นมาโดย
ไม่ให้นางได้ใช้เวลาคิด “เห็นยวนยางคู่หนึ่งถูกสวรรค์กลั่นแกล้งเข้า เจ้าคง
ไม่รู้ว่าจะอธิบายความรู้สึกเช่นไรกระมัง ข้าถามเจ้าเลยก็แล้วกัน”

“...”

“สะเทือนใจมากหรือไม่”

“สะเทือนใจ” แม้ไม่รู้ว่าเหตุใดฟู่หล่างเดินจึงถามเช่นนั้น แต่เมิ่งฉาน
ก็ยังสบตาและตอบเขาตามความจริง

“เสียดายหรือไม่”

“เสียดาย”

“แล้วชิงชังสวรรค์ที่ไร้เมตตาหรือไม่”

“ชิงชัง” เมิ่งฉานทำตาแข็ง ได้แต่ยกมือขึ้นพนมในใจ เบื้องบนโปรด
อย่าถือโทษ ครั้งนี้ท่านทำเกินไปจริงๆ

“ในเมื่อทั้งสะเทือนใจ ทั้งเสียดาย อีกทั้งยังชิงชังสวรรค์ที่ไร้เมตตา ...” ดวงตาของฟูหล่างเงินดำมืด มุมปากมีรอยยิ้มนิดๆ “เช่นนั้นเจ้าอยากจะทำอะไรเพื่อช่วยยวนยางอาภัพคู่นี้หรือไม่”

“ยอมไ้” เมิ่งฉานเอ่ยตอบทันทีโดยมิลังเล จากนั้นก็ยกหน้าส่งเสียงในลำคอด้วยท่าที่ประหลาดใจ

ฟูหล่างเงินเอ่ยต่ออย่างรวดเร็ว โบกหน้าเพื่อนรอยยิ้ม ไม่เว้นช่องให้แทรกแซงแต่หน่อย “ในเมื่อเจ้ามีความตั้งใจถึงเพียงนี้ ข้าคงทำได้เพียงตอบรับเจ้าเสียแล้ว หากไม่ยอมให้เจ้าไปจัดการเรื่องนี้ ข้าคงไม่สบายใจ”

เมิ่งฉานส่งเสียงในลำคออีกครั้ง ช่วงขณะที่แสงจันทร์ส่องกระทบโบหน้าของฟูหล่างเงิน นางก็รู้สึกราวกับเห็นภาพหลอน ในแววตาของเขากลายเป็นประกายคล้ายกับจิ้งจอกเตรียมตะครุบเหยื่อ...

“เจ้าเองก็ได้ยินแล้วว่าดอกเซวียนพันปีมีความหมายอย่างไร กับซินฟาง เจ้าต้องการให้นางมีความหวัง จึงขอให้นางอย่าได้ห่อหุ้มไ้หรือ”

ดวงตาของฟูหล่างเงินเป็นประกาย ก่อนจะคว้ามือเมิ่งฉานมาจับไว้ “เช่นนั้นก็มีเรื่องให้เจ้าทำพอดีเลย ข้าเชื่อว่าเจ้าฉลาดหลักแหลม ย่อมคาดเดาได้อยู่แล้ว”

เมิ่งฉานก้มลงมองมือที่ถูกกุมไว้คราหนึ่ง ทว่าครั้งนี้มิได้ส่งเสียงอันใดออกมา ได้แต่กลืนน้ำลายอีกใหญ่แล้วมองโบหน้าหยกเพื่อนยิ้มของฟูหล่างเงินซ้ำๆ พลางเค้นเสียงเอ่ยออกมาทีละคำ “ได้เท่า-ฟู-ต้องการ-ให้-เข้าไป-เก็บ-ดอกเซวียน-พัน-ปี-ที่-ภูเขา-เยียนชิว-หรือ-เจ้าคะ”

ฟูหล่างเงินตืดนิ้วตึงเปาะ ก่อนจะพยักหน้ารวดเร็ว ดวงตาภายใต้แสงจันทร์คู่นั้นยิ่งสว่างจ้าขึ้น ถึงกับยกมือขึ้นลูบศีรษะเมิ่งฉานไปมา “เจ้านี้ฉลาดจริงๆ”

ฟูหล่างเงินมาพำนักอยู่ที่หอฉานเมิ่งเป็นคืนที่สองแล้ว เมิ่งฉานนอนไม่หลับ มิใช่เพราะยามฟ้าสางต้องมุ่งหน้าไปเก็บดอกเซวียนพันปีบนเขา

เขียนชีวเพียงลำพัง ทว่าเป็นเพราะ...

เป็นเพราะนางต้องนอนห้องเดียวกับเขา

แน่นอนว่านางนอนบนพื้น ส่วนเขานอนบนเตียง

สตรีมีครรภ์...บุรุษมีครรภ์ย่อมต้องได้รับอภิสิทธิ์มากกว่าสักหน่อย

เป็นเพราะในคืนแรกเม็งฉานแทบมิได้หลับมิได้นอน มัวแต่่วนวาย
ผัดหน้าแปลงโฉม จึงไม่มีปัญหาเรื่องที่นอน

ทว่าปัญหาหมาเยื่อในคืนที่สอง

หอฉานเม็งจะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ จะว่าเล็กก็ไม่เล็ก เป็นสถานที่ที่เหมาะสม
สำหรับตั้งโลงศพมากกว่าจะเป็นที่ให้คนมาพักพิง

หลังท่านปู่จากไปแล้ว เม็งฉานก็ทำการ ‘บูรณะซ่อมแซม’ หอฉานเม็ง
ใหม่เล็กน้อย หอฉานเม็งในยามนี้มีเพียงห้องนอนหนึ่งห้องและตั้งไว้บน
หนึ่งหลังเท่านั้น

ปู่หล่างเดินนอนหนุนแขนตัวเองอยู่บนเตียง ขณะเดียวกันก็พริบตาสอน
เม็งฉานไม่หยุดปาก “...จึงกล่าวได้ว่าทำการใดล้วนต้องรู้จักยั้งมือไว้ อย่า
ได้เห็นแก่เงินมากเกินไป ดูเสียสิว่าหากปีนั้นเจ้ามีที่ดินจะบูรณะที่นี้เพื่อให้มี
ที่วางโลงศพมากขึ้น จะได้มีเงินมากขึ้น ยามนี้คงไม่ไร้ที่ซุกหัวนอนจนต้อง
มาปูพื้นแก้ขัดเช่นนี้ จริงหรือไม่”

เม็งฉานมิได้ตอบรับ

ปู่หล่างเดินชะงักหน้าออกมาเล็กน้อย “มีอะไร หรือเจ้าคิดว่าข้ากล่าว
วาจาไร้เหตุผล”

นางงยหน้าขึ้นมาพลงกะพริบตาปริบๆ “หามิได้ ข้ากำลังใคร่ครวญ
ว่าคำพูดของใต้เท้าปู่ช่างมีเหตุผลนัก”

ปู่หล่างเดินยิ้มอย่างพอกพอกใจ อันที่จริงเขาไม่ได้รับรู้เลยว่า
ยามนี้เม็งฉานกำลังตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ฝ่ามือที่กำลังขยี้ผ้าห่มทั้งสองข้าง
ล้วนชุ่มไปด้วยเหงื่อ

แสงจันทร์ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง ปู่หล่างเดินชะงักหน้าออก

มาอีกครั้ง “นี่ เหตุใดเจ้าจึงไม่ปลดผ้าออกเล่า อีกอย่าง...สวมเสื้อคลุมหนาๆ นอนเช่นนั้น ไม่อึดอัดหรืออย่างไร”

เมิ่งฉานมือสั่น เนินนานกว่าจะตอบ “อึดอัด”

“อึดอัดก็ถอดเสียสิ เจ้าวางใจเถิด ข้าไม่มองเจ้าหรอก อย่างไรก็ตามเจ้าก็ต้องสวมบางอย่างไว้ด้านในอยู่แล้ว”

สายลมส่งเสียงหวีดหวิว เมิ่งฉานเพียงรับคำอย่างเชื่องช้า พู่หล่าง-ฉินจึงกล่าวเร่งรัดอยู่หลายครั้ง ในที่สุดนางก็ยอมลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึกแล้วค่อยๆ ปลดผ้าคลุมออก

แสงจันทร์ส่องกระทบร่างของนาง พู่หล่างฉินใช้แขนรองรับเธออยู่ บนตั่ง นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นใบหน้าของเมิ่งฉานอย่างชัดเจนนับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในหอฉานเมิ่ง...ไม่มี ใครจะกล่าวว่าได้เห็นสวยงามอย่างชัดเจนต่างหาก

เสื้อผ้าผ้าฝ้ายที่หันมาทางเขานั้นประหนึ่งโคมระย้าเหนือความคาดหมาย ผิวขาวผ่องนวลเนียน แม้มีไต้งามล้ำเช่นสตรีสูงศักดิ์ใดๆ ทว่ามีความงามโดดเด่น เมื่อพู่หล่างฉินเห็นดังนั้นก็ถึงกับตกตะลึง

ก่อนหน้านี้อาเห็นนางเอาแต่ซ่อนใบหน้าไว้ใต้ผ้าคลุม ยังหลงคิดว่านางมีหน้าตาอัปลักษณ์ คาดไม่ถึงว่าแท้จริงกลับดูไม่เลวเลยทีเดียว

แต่ไม่นานเขาก็พบความผิดปกติ เพราะนางไม่ยอมนอนลง เอาแต่นั่งนิ่งอยู่เช่นนั้น

ท่ามกลางแสงจันทร์ในราตรีอันเงียบสงบ ร่างโปร่งบางของเมิ่งฉานนั่งหลังตรงพลางทอดสายตามองไปเบื้องหน้าหนึ่ง รวากับจะนั่งอยู่เช่นนั้นตลอดทั้งคืน ในที่สุดพู่หล่างฉินก็อดที่จะเอ่ยขึ้นไม่ได้

“เหตุใดเจ้าถึง...ไม่นอนเล่า”

เมิ่งฉานกะพริบตาปริบๆ คล้ายได้สติกลับมา ก่อนจะเอ่ยตอบอย่างอ้อยอิ่ง “อ้อ ข้าจะนอนแล้วเจ้าค่ะ”

นางเอนหลังลงอย่างเชื่องช้า มืออันสั่นเทาทำชายผ้าห่มแน่น คล้าย

กำลังเคร่งเครียดเป็นอย่างมาก ทำเอาฟู่หล่างเงินเปลวกลั่นลมหายใจตาม ทั้งยังจ้องอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ กระทั่งนางเอนตัวลงนอน ใบหน้าทั้งหมด ก็ปรากฏขึ้นเด่นชัดท่ามกลางแสงจันทร์ ฟู่หล่างเงินถึงได้รู้ว่าเหตุใดนาง จึงรู้สึกวิตกกังวล...

เสี้ยวหน้าด้านขวาของนางมีรอยแผลเป็นสีแดงคล้ำขนาดใหญ่ ดูเหมือนผ่านเวลามาลักพักแล้ว อีกทั้งยังคดเคี้ยวไปมาเพิ่มความอัปลักษณ์ ขึ้นอีกหลายเท่า ถึงกับทำลายความงามทั้งหมดลงในพริบตา!

ภายในห้องเสียบลงทันตา ดวงจันทร์ทอแสงอย่างเสียบเหงา ยามนั้น คนทั้งสองมิได้เอ่ยวาจา ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจที่แสนระอกระอ่วน ของอีกฝ่ายเท่านั้น

เม็งฉานลี้มตาอยู่เช่นนั้น พลังแห่งหนามองห้องฟ้าโดยไม่ ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว มีเพียงมือที่กำลังขยี้ผ้าห่มอยู่เท่านั้นที่ยังคงลั่นเทาน้อยๆ เหมือนไม้ซิ่นที่ต้องเปิดเผยหน้าตาต่อหน้าผู้อื่น

ฟู่หล่างเงินยังคงเป็นผู้ทำลายความเสียบงันก่อน เขาเอ่ยปากขึ้นมาอย่างลั่น “เกิดอะไรขึ้นกับ...ใบหน้าด้านขวาของเจ้าหรือ”

แพขนตายาวของเม็งฉานลั่นไหว ก่อนจะตอบตามความจริง “เมื่อครั้งข้ายังเด็ก ท่านปู่ข้าผสมน้ำยาคงสภาพศพขึ้น ข้าคอยติดตามคึกษาอยู่ข้างกาย ทว่าไม่ทันระวังจึงล้มน้ำใส่ เสี้ยวหน้าด้านขวาจึงถูกกัดกร่อนเจ้าค่ะ”

เสียงของนางทั้งแผ่วเบาและเรียบนึ่งนั้ก แต่ใบหน้ากลับซีดลงหลายส่วน ฟู่หล่างเงินพลันรู้สึกสะท้านอยู่ในใจ เน้นหนักกว่าจะขมวดคิ้วแล้วเอ่ยปาก

“ปู่เจ้านี้ก็อะไร มิได้ดูแลเจ้าให้ดีเลยหรือ”

เม็งฉานส่ายหน้า “เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับท่านปู่ ยามนั้นเขาเข้าไปหีบของบางอย่าง เป็นข้าที่ไม่เชื่อฟังจึงเข้าไปใกล้มากเกินไป...”

ฟู่หล่างเงินไม่ได้กล่าววาจาได้อีก เน้นหนักกว่าจะเอ่ยปากด้วยท่าที่

ฮีดฮัด “แล้วหลังจากนั้นเขาไม่ได้รักษาเจ้าหรือ ผ่านมาหลายปีเพียงนี้ ไม่รู้ว่า จะลบรอยแผลออกได้หรือไม่”

เมิงฉานกะพริบตาด้วยท่าที่ดูเลือนลอย “จากนั้น...ท่านปู่ก็หายตัวไป”

...

ช่วงเวลาที่นางเจ็บปวดสุดชั่วหัวใจ ทำได้เพียงนอนชมอยู่บนเตียง จมดิ่งท่ามกลางความมืดมืดอันแสนว่างเปล่า ท่านปู่ก็คอยดูแลนางโดยไม่หยุดพัก ทว่าขณะที่นางค่อยๆ ดีขึ้นตามลำดับ จนใกล้จะถอดผ้าพันแผลออกได้แล้ว ท่านปู่ก็หายตัวไป

วันนั้นเป็นวันที่ไร้ซึ่งสัญญาณบอกเหตุ เมื่อท่านปู่โอนโຈ็กเสร็จแล้วก็กุมมือนางเอาไว้แน่นขณะที่นางกำลังจะผล็อยหลับ นางลืมตาไม่ขึ้น เพียงละลឹมละลือ ก็ได้ยินเสียงเขากล่าวอยู่ข้างหู

“ปู่ต้องไปแล้ว เมิงฉานน้อย เจ้าต้องดูแลตัวเองให้ดี และมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างเข้มแข็ง...”

นางไม่รู้ว่าท่านปู่จะไปทีใด อีกทั้งยังไม่รู้ว่าเหตุใดจู่ๆ ท่านปู่ก็พูดกับนางเช่นนั้น รู้เพียงว่าในใจตนพลันรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาอย่างประหลาด นางอยากจะเอ่ยสั่งท่านปู่ไว้ ทว่าเปลือกตากลับหนักอึ้ง อยากร้องตะโกนก็ร้องไม่ออก รวากับจมลึกลงไปในฝันร้ายอันไร้จุดสิ้นสุด...

เมื่อนางตื่นขึ้นมาก็ไม่พบท่านปู่เสียแล้ว หอฉานเมิงอันกว้างใหญ่พลันว่างเปล่าและเงียบงันลงทันที

นางออกตามหาไปทั่วอยู่หลายวัน ตะโกนเรียกหาจนเสียงแหบแห้ง ทว่าอย่างไรก็ตามท่านปู่ไม่พบ เหมือนเขาหายวับไปในอากาศ และไม่เคยกลับเข้ามาในชีวิตของนางอีกเลย

ต่อมานางก็ถอดผ้าพันแผลออกด้วยตนเอง ภาพใบหน้าที่เหลือรอยแผลเป็นทั้งไว้สะท้อนอยู่ในคันท้อง จากนั้นน้ำตาพลันรินไหลออกมา เป็นครั้งแรกในชีวิตของตนได้สัมผัสกับความหวังลึกซึ้งลิ้นหวังเช่นนี้

ท่านปู่จากไป ใบหน้าก็เสียโฉม ได้หล้านี้ไร้ที่ใดให้พึ่งพิง นางสุญเสีย
ทุกอย่างไปหมดแล้ว

ปีนั้นนางเพิ่งอายุสิบสองปี แต่กลับรู้สึกวก้าวต่อไปไม่ไหวจนถึงขั้น
คิดจะจบชีวิตตนเอง

“เคราะห์ที่ตียามนั้นได้พบกับผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่ง จึงฆ่าตัวตายไม่
สำเร็จ...” ภายใต้อสงจันทร์ เม็งฉานแยมยิ้ม ส่วนฟูหล่างเดินก็ได้แต่นอน
ฟังอยู่บนตั่งเสียบๆ โดยมีแสงสลัวพาดผ่านใบหน้าคมคาย

เม็งฉานเอ่ยถึงผู้สูงศักดิ์ผู้นั้นเพียงหนึ่งประโยค มิได้ขยายความแต่
อย่างไร ซึ่งฟูหล่างเดินก็ได้ซักถามอะไรต่ออีก

“ผ่านไปหลายปีข้าจึงคิดได้ ท่านปู่เองก็อายุมากแล้ว คงจะเหมือนใน
นิทานที่เขาเล่าให้ข้าฟังเมื่อครั้งยังเยาว์กระมัง ในตำราเรื่องเล่าปรัมปราเล่ม
นั้นกล่าวไว้ว่า เมื่อช้างสังหรณ์ว่าตนเองจะตาย ก็จะแยกจากฝูงเสียบๆ เพื่อ
ไปยังสุสานช้างเพียงลำพัง เป็นการมุ่งหน้าสู่สถานที่พักพิงสุดท้ายของมัน
เอง”

“เขาคง...ไม่อยากให้เจ้าเสียใจกระมัง”

เม็งฉานกะพริบตา ใต้อสงจันทร์กระจ่างนัยน์ตาสีดำขลับเป็น
ประกายช่างอ่อนหวานตรึงใจนัก “อันที่จริงสำหรับข้าเท่านี้ก็เพียงพอแล้ว
นับตั้งแต่วันที่ถูกท่านปู่รับมาเลี้ยงดู ข้าก็ถือว่าตนโชคดีมากแล้ว...”

ฟูหล่างเดินฟังถึงตรงนี้ก็อดเอ่ยขัดขึ้นมามิได้ “เจ้า...เจ้าถูกรับมาเลี้ยง
อย่างนั้นหรือ”

“เจ้าคะ” เม็งฉานชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองฟูหล่างเดิน เห็น
นานกว่าจะตัดสินใจเอ่ยอย่างแน่วแน่ “เมื่อข้าพูดออกไปแล้วได้ทำฟูโปรด
อย่าได้หวาดกลัว อะ...อันที่จริงข้าเป็น...เด็กที่เกิดในโลงศพ”

ยามนั้นที่แห่งนี้หาใช้หอฉานเม็งแต่อย่างไร เป็นเพียงศาลาพักศพร้าง
ผู้คนเท่านั้น ในคืนที่ฝนฟ้าคะนอง ได้มีสตรีท่องแก่ผู้หนึ่งมาเยือน เสื้อผ้า
ของนางอาบย้อมไปด้วยโลหิตคล้ายประสพเคราะห์ร้ายอันใดมา เมื่อมาถึง

กาลาพัศพิศก็มีอาจฝันหนีไปได้อีกต่อไป จึงล้มลงบนพื้นแล้วสิ้นใจ

ท่ามกลางสายอสนีบาตที่ส่งเสียงคำรามกึกก้อง นางยังมีทันได้เอ่ยฝากฝังอะไรก็สิ้นลมไปเสียแล้ว เคาระหัดดีที่ชายชราที่เฝ้ากาลาพัศพิศนั้นมีจิตใจดี จึงช่วยนำร่างนางใส่โลงให้ ทว่ากลางดึกคืนนั้นกลับได้ยินเสียงร้องให้จำต้องออกมาจากในโลง...

“เมื่อท่านปูนำข้าออกมาจากโลงแล้วก็ได้เห็นกรังเกียดหรือหวาดกลัว เขาเลี้ยงดูข้าจนเติบโตใหญ่ อีกทั้งยังนำเงินที่เก็บออมทั้งชีวิตมาบูรณะซ่อมแซมกาลาพัศพิศร้างให้กลายเป็นหอฉานเม็ง เปิดกิจการหาเลี้ยงชีพเพื่อให้ข้าได้อยู่บ้านที่ดีสักหน่อย...”

เล่ามาถึงตรงนี้ เมิงฉานก็คล้ายนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหันไปมองปูหล่างเงิน “ดึกคืนเช่นนี้จะมีเป็นการรบกวนได้เท่าฟ้าใช้หรือไม่”

นางรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง ถึงอย่างไรการที่เด็กถือกำเนิดในโลงศพนั้นก็มิใช่เรื่องที่ดีนัก ออกจะแปลกประหลาดและถือเป็นลางร้ายเสียด้วยซ้ำ ท่านปูไม่เคยอนุญาตให้นางเล่าเรื่องนี้ให้ผู้อื่นฟัง ด้วยเกรงว่านางจะถูกคนดูแคลนหรือกลั่นแกล้งรังแก

ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใดราตรีนี้นางจึงเอ่ยปากเล่าให้ปูหล่างเงินฟัง อีกทั้งยังพร่ำพรรณนาออกมามิหยุดปากเช่นนี้

ไม่สมควร... ยิ่งนึก คิดดูอีกที่เมิงฉานก็นึกเสียใจขึ้นมา นางซ้อนตาขึ้นมองปูหล่างเงินคราหนึ่ง ณะ... ถ้าเขาคิดว่านางเป็นปีศาจจะทำอย่างไรดีหนอ

ขณะที่นางกำลังว่าวุ่นใจอยู่นั้น พูหล่างเงินที่เียบไปนานกลับหัวเราะออกมา “เรื่องแค่นี้จะถึงกับรบกวนข้าได้เชียวหรือ”

เมิงฉานงยหน้าขึ้นก็เห็นเขาเบ่งหน้าท้องใส่พลาวงเล็กคิ้วกล่าว “เจ้าไม่คิดว่าเรื่องนี้เมื่ออยู่ต่อหน้าข้าจะเล็กน้อยจนเทียบไม่ติดฝุ่นหรือกหรือ ยามนี้ข้าคือผู้ตั้งครมร์ภูเขา เจ้าเด็กที่เกิดในโลงศพเช่นเจ้าถึงกับกล้าอื้อวดต่อหน้าข้าเชียวหรือ”

เสียงหยอกล้อดังก้องอยู่ในห้อง เม็งฉานนั่งงั้น ทว่ากลืนเสียงหัวเราะเอาไว้ไม่ไหว รวากับก้อนหินที่ถ่วงไว้ในใจถูกยกออกไปอย่างเงียบงัน บรรยากาศในห้องค่อยๆ ผ่อนคลายลงโดยไม่รู้ตัว

ฟูล่างเงินยังคงใช้เขนรองศีรษะ เมื่อเห็นเม็งฉานแยมยิ้มก็ใช้นิ้วเคาะหน้าท้องเบาๆ พลังหรือตาลงอย่างอดมิได้ “จะว่าไปแล้วเจ้ายังจำหน้าตาของปู่เจ้าได้หรือไม่ ข้าจะกล่าววาระลือกอดิตให้เจ้าโดยไม่คิดเงินสักอึ๊เปะเดียว นับเป็นการขอบคุณที่พรั่งนี้เจ้าจะไปเก็บดอกชเวียนพันปีแทนข้า ดีหรือไม่”

เขาหยุดนิ่งไปชั่วครู่ก่อนจะเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย สบตากับเม็งฉานแล้วเอ่ยด้วยวาจาแฝงความนัย “ครั้งล่าสุดที่ข้ากล่าววาระลือกอดิตแก่ผู้อื่นคือที่ตำหนักบูรพา ซึ่งอีกฝ่ายคือรัชทายาทองค์ปัจจุบัน”

เม็งฉานรู้สึกมีนงง แต่ก็รีบตอบสนองทันที โดยแสรังทำเป็นสรรเสริญเยินยอ “เสียงของใต้เท้าผู้มีค่าเหลือล้ำ ผู้น้อยรู้สึกเป็นเกียรตินัก มิคาดว่าชีวิตจะได้รับโอกาสเทียบเท่าองค์รัชทายาทถึงเพียงนี้”

ท่าที่ประจบประแจงด้วยความรวดเร็วของนางทำให้ฟูล่างเงินรู้สึกขบขัน เขาแสรังโบกมือไปมาอย่างไม่แยแส “จิวฉกนี้ดูหลอกลวงจนเกินไป แสดงใหม่ๆ”

คนทั้งสองมองสบตากัน ก่อนจะหัวเราะออกมาพร้อมกัน

ฟูล่างเงินมีตำแหน่งเป็นอาจารย์ฉินซึ่งเป็นฐานะที่พิเศษยิ่ง เพียงใช้น้ำเสียงและวาจาก็สามารถไต่เต้าขึ้นมาจนถึงตำแหน่งนี้ได้แล้ว ในตงมู่ นั่นถือเป็นตำนานเรื่องชื่ออีกเรื่องหนึ่ง

หลายปีก่อนหากที่ใดมีคนกระโดดน้ำ ที่นั่นย่อมมีเขาอยู่ ยามนั้นเขาเพิ่งหลุดพ้นจากตระกูลฟู่มาได้ไม่นาน จึงนำเงินเก็บก้อนน้อยนิดของตนมาก่อร่างสร้างตัว เปิดร้านหวนรำลึกขึ้น เพื่อใช้น้ำเสียงกล่าววาระลือกอดิตขจัดความทุกข์ตรมให้แก่ผู้อื่น

ใช้แล้ว น้ำเสียงของเขานั้นดังมี ‘มนตร์สะกด’ ไม่ว่าจะพรรณนา

สิ่งใดล้วนเห็นภาพได้อย่างชัดเจน ทำให้คนรู้สึกราวกับได้ไปอยู่ในที่แห่งนั้นด้วยตนเอง หวนรำลึกไปกับห้วงฝันแห่งอดีตกาลอันงดงามเหล่านั้นอีกครั้ง

พรสวรรค์นี้มีได้มีไว้เพื่อใช้ ‘หวนรำลึก’ อย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้ฟังละทิ้งความคิดที่จะจบชีวิตตนเองได้อีกด้วย พุดง่าย ๆ ก็คือ โนม์ นัวร์มิให้คนฆ่าตัวตายนั่นเอง

ยามนั้นหากมีผู้ใดในเมืองเซิงตูจะกระโดดน้ำหรือร่วงตจากหอสูง ก็จะมีคนวิ่งโร่ไปแจ้งข่าวแก่ฟู่หล่างเงินที่ร้านหวนรำลึกทันที อีกทั้งเพื่อการนี้เขาถึงกับซื้อม้าเร็วราคาสูงลิ่วตัวหนึ่งไว้โดยเฉพาะ หลายปีมานี้จึงมักเกิดปาฏิหาริย์ดังที่จะกล่าวถึงอยู่เป็นประจำ...

“หลบไปๆ มีคนกำลังจะตาย รีบหลบไปเสีย!”

ม้าเร็วหือตะบึงไปตามถนนจนฝุ่นตลบ เด็กหนุ่มบนหลังม้าดูรีบเร่งนัก ใบหน้างามฉายแววเคร่งเครียด แขนเสื้อปลิวสะบัดไปพร้อมๆ กับเสียงที่ก้องกังวานไปทั่ว

เมื่อเขารีบรุดมาถึง ญาติๆ ก็จะส่งข้อมูลที่เตรียมไว้ก่อนแล้วให้เขากวาดตาอ่านรอบหนึ่ง เมื่อทำความเข้าใจได้แล้วก็จะเริ่มเอ่ยโน้มน้าวทันที

การโน้มน้าวจิตใจนั้นแตกต่างกันออกไปในแต่ละคนแต่ละกรณี ทว่าไม่มีอะไรมากไปกว่าการจ่ายยาให้ถูกโรค และการใช้น้ำเสียงที่มีมนตร์สะกดยากจะต้านทานเข้าสู่ใจกันบึ่งในหัวใจของผู้ทุกข์ตรม การ ‘โน้มน้าว’ ที่เลื่องชื่อที่สุดของฟู่หล่างเงินคือเหตุการณ์รัชทายาทองค์ปัจจุบันเสวยผงห้าศิลา^๘ เพื่อปลิดชีพตนเอง โอ้...ไม่สิ พุดให้ถูกคือเพื่อบูชาความรักเสียมากกว่า

^๘ มีอีกชื่อว่า ‘ผงอาหารเย็น’ มีต้นกำเนิดมาจากยุคราชวงศ์ฮั่น เป็นยาที่เชื่อว่าใช้รักษาโรคได้และเป็นยาอายุวัฒนะ แต่แท้จริงแล้วมีฤทธิ์หลอนประสาท ได้รับมากไปจะทำให้ร่างกายแปรปรวนและคลุ้มคลั่งจนถึงตายขึ้นมาได้

ยามนั้นสองเฮาได้สั่งประหารนางก้านล้าร่างกายของคัรัชทายาทเป็นการลับ ทำให้้องคัรัชทายาทเจ็บปวดเสียนจนไม่ยอมกินชีวิตอยู่อีกต่อไป ยามบ่ายคล้อยวันหนึ่งจึงปีนขึ้นไปบนหลังคา ปล่อยเส้นผมยาวสยาย ไม่สวมรองเท้า กรอกผงทำศิลาลงคองไปพลงเหยียบย่ำกระเบื้องมุงหลังคาไปพลง แล้วร้องเพลงเสียงดังลั่นราวกับคนเสียดสี

ประจวบกับยามนั้นการประชุมในท้องพระโรงเข้าเพ็งแล้วเสร็จ เหล่าขุนนางข้าราชการน้อยใหญ่ต่างพากันตกใจจนหน้าถอดสี ฮ่องเต้กับสองเฮาริบแรงเสด็จมา แต่ไม่ว่าจะตรัสโน้มน้าวอย่างไร้องคัรัชทายาทก็ไม่ทรงยอมลงมาเสียที

อารมณ์ของเขาปะทุอย่างรุนแรง มือถือกาสุราเอาไว้พลงกลืนผงทำศิลาลงไปไม่หยุด ประเดี้ยวหัวเราะลั่น ประเดี้ยวก็ปล่อยไซ่ สติสตั้งเริ่มไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หากผู้ใดเข้ามาใกล้แม้แต่นิดเดี้ยวก็ตั้งท่าจะกระโดดลงไปทำเดี้ยว ทำเอาทุกคนใจหายใจคว่ากันเสียมหมด จนไม่กล้าขยับเคลื่อนไหวโดยพลการ

ในช่วงเวลาอันตึงเครียดนั้น มีผู้ว่าผู้ใดตะโกนขึ้นมา “จริงสิ ไปที่ร้านหวนรำลึก ตามฟู่หล่างเงินมา!”

ระหว่างที่กำลังเร่งรุดมานั้น ฟู่หล่างเงินได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจาก กงก่งผู้นำทางโดยละเอียดแล้ว กงก่งผู้นั้นเป็นคนของสองเฮา จึงได้บอกเล่าต้นสายปลายเหตุทั้งหมดตามจริงอย่างมิกล้าปิดบัง แม้แต่คำสั่งประหารของสองเฮาก็ยังเล่าให้เขาฟังอย่างละเอียด เมื่อฟู่หล่างเงินมายืนอยู่ได้หลังคาสูงลิ่วแล้ว เขาจึงรู้ว่านี่คือการฆ่าตัวตายเพื่อบูชารักอันน่าเหลือเชื่อซึ่งหาพบได้ยากยิ่งในวังหลวง

ใต้แสงสนธยา ผู้คนต่างใช้สายตาแฝงประกายความหวังมองมาที่เขา พวกเขาเปิดทางให้ฟู่หล่างเงิน แล้วได้แต่ยืนอยู่ด้านหลังเขาอย่างร้อนใจ พลงคาดหวังว่าเขาจะเก่งสมชื่อและสามารถไ้มน้ำวองคัรัชทายาทสำเร็จ

ทว่าเมื่อการสุราขององค์รัชทายาทถูกขว้างลงมาท่ามกลางเสียงอุทาน
ดังลั่น ในใจของทุกคนล้วนเย็นเยียบไปกว่าครึ่ง

“ไสหัวไป! อย่าเข้ามา!”

การสุราลอยมาโดนศีรษะของฟู่หล่างเงินพอดิ จนเกิดเสียงแตก
กระจาย โลहितสดๆ ไหลลงมาจากหน้าผาก ด้านหลังเกิดเสียงฮือฮาขึ้น ทว่า
เขากลับยกมือขึ้นห้ามพลาถงมององครักษ์ทายาท ก่อนจะแยมยิ้มแล้ว
เอ่ยออกมาเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ก้าวเข้ามาในวัง

“ยามลี้เว่ยลี้ใจ คงมีเลือดมากมายไหลออกมาเช่นนี้เหมือนกัน”

น้ำเสียงนั้นสงบเยือกเย็นนัก แต่สามารถนำเอาเหตุการณ์นั้นมา
ปรากฏต่อหน้าคนทั้งหมดในยามนี้ได้ ถึงกับทำเอาพระพักตร์ของสองเฮา
ซีตเผือด

สายลมพัดผ่าน ฟู่หล่างเงินลูบหน้าผากอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะยกมือ
เปื้อนเลือดนั้นขึ้นมาหยุดข้างริมฝีปาก พร้อมกับแลบลิ้นเลียด้วยสีหน้าไม่
เปลี่ยนแปลง “ไม่สิ เลือดคงออกมากกว่านี้ มาก...มากมายเหลือเกิน...”

ผู้คนพากันหน้าถอดสี ในที่สุดองครักษ์ทายาทก็ระเบิดอารมณ์ออกมา
มา “หุบปาก ไม่ต้องพูดแล้ว เจ้าหุบปากเดี๋ยวนี้!”

ทว่าฟู่หล่างเงินยังคงกล่าวต่อ เขายืนโดดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางแสง
อาทิตย์อัสดง น้ำเสียงที่กำลังพูดค่อยๆ นุ่มนวลขึ้น

“องครักษ์ทายาทรู้จักลี้เว่ยเมื่ออายุได้สิบสามปี ในวันนั้นก็เป็นยาม
สนธยาเช่นเดียวกับในยามนี้ สายลมพัดพาให้ดอกกุ้ยส่งกลิ่นหอมอบอวล
ลี้เว่ยสวมชุดนางกำนัลสีผลซิ่ง กำลังขับขานบทเพลงอยู่ริมทะเลสาบ เพลง
นั้นคือเพลงพื้นเมืองของบ้านเกิดนาง...”

ราวกับม้วนภาพวาดค่อยๆ ถูกคลี่ออก เผยให้เห็นต้นไม้ใบหญ้า
ชูช่อขึ้นบนหน้ากระดาด ปลายจมูกคล้ายได้กลิ่นอบอวลของดอกกุ้ยไซยามา
ตามลม

พวกในวังที่มารู้เรื่องภายหลังมิกล้าปรีปากเอ่ยอะไรออกมา ทว่าอด

ที่จะชื่นชมไม่ได้ มหัทศจรรย์...มหัทศจรรย์ยิ่งนัก ทุกผู้คนในที่แห่งนี้ล้วนถูกเสียงของฟูหล่างเดิน ‘สะกต’ เอาไว้เสียแล้ว ภายใตแสงสายัณห์ในวันหนึ่ง กลับถูกมือไร้รูปร่างชักนำให้หวนคืนสู่ช่วงวัยสิบสามปีขององค์รัชทายาท

“ลวีเว่ยเป็นคนมีน้ำใจมาตลอดชีวิต อีกทั้งติดตามมององค์รัชทายาทมานานสิบปี แต่กลับมิเคยร้องขอสิ่งใด ความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในใจนั้นหวังเพียงให้องค์รัชทายาทมีชีวิตที่ดี ตั้งใจศึกษาหาความรู้ ได้นอนหลับสบาย และเป็นองค์รัชทายาทที่อุทิศตนเพื่อราษฎรอย่างแท้จริง นางพูดไม่ค่อยเก่งนัก ทว่าองค์รัชทายาทย่อมรับรู้ได้แน่ที่ว่าจากที่นางเอ่ยแต่ละคำล้วนออกมาจากใจจริงทั้งสิ้น...

“หากองค์รัชทายาทจะเสวยผงทำศิลาและทิ้งพระวรกายลงไปนั้นช่างง่ายดาย ทว่ามันกลับขัดต่อความปรารถนาสุดท้ายในชีวิตของลวีเว่ยเช่นกัน ชีวิตของลวีเว่ยไม่เคยมีผู้ใดทำอะไรเพื่อนาง เพราะนางต่ำต้อยถึงเพียงนั้น มายามนี้มีเพียงองค์รัชทายาทเท่านั้นที่ทำเพื่อนางได้ เช่นนั้นยังคิดยอมแพ้จากไปอีกหรือ หากลวีเว่ยอยู่ที่นี้ คงต้องรำให้ปีมจะขาดใจและไม่ไยดีพระองค์อีกเป็นแน่ เพราะองค์รัชทายาทตรัสแล้วกลับคืนคำ มีอาจารย์สาธัญญาที่ให้ไว้แก่นางได้ นางช่างน่าสงสารยิ่งนัก พระองค์ได้ยินเสียงรำไห้ของนางหรือไม่”

ฟูหล่างเดินยังจำได้จนถึงทุกวันนี้ หลังจากเขากล่าวจบ องค์รัชทายาทก็ทรุดลงปิดหน้ารำให้พลากร้องเรียกด้วยความโศกเศร้า “ลวีเว่ย”

ดวงตะวันใกล้ลับฟ้าสีแดงฉานราวโลหิต สายลมพัดผ่านหลังคาศั้วขณะนั้นเขาไม่ยากพูดอะไรต่อ เขาไม่รู้ว่าที่ทำไปนั้นเป็นเรื่องดีหรือไม่ดี

หลังจากได้รับสัญญาณจากเขา เหล่าองค์กรก็ลอบปีนขึ้นไปบนหลังคาทางด้านหลังองค์รัชทายาท ก่อนจะเข้าไปล้อมองค์รัชทายาทไว้

ผู้คนเฝ้าร้องดังกระหึ่มไปทั่วบริเวณ น้ำตาแห่งความปิติหลังรินท่วมท้น

เรื่องราวขององค์รัชทายาทที่ทำเอาตื่นตระหนกไปทั่วราชสำนัก ทำให้

ฟูหล่างเงินมีชื่อเสียงโด่งดังขึ้นมาในทันที

หลังจากนั้นฮ่องเต้กับสองเสามีรับสั่งให้เขาเข้าร่วมพิธีบวงสรวง
สวรรค์ การไถ่ยื่นอำนาจราชโองการอยู่บนแท่นพิธีสูงตระหง่านและสวด
ภาวนาต่อเบื้องบน ก่อให้เกิดฉากอันยิ่งใหญ่อลังการเคล้าน้ำตาที่ลานทำพิธี
กลายเป็นเรื่องเล่าลือต่อๆ กันไปทั่วเมืองหลวง

ฮ่องเต้แต่งตั้งให้เขาเป็น ‘อาจารย์ฉีอิน’ ด้วยเชื่อว่าน้ำเสียงของเขานั้น
สามารถส่งไปถึงสวรรค์ชั้นฟ้า ย่อมต้องอริษฐานภาวนาขอสายฝนเพื่อมอบ
ความอุดมสมบูรณ์ให้แก่ราษฎรได้

นอกจากนี้เขายังเป็นคนเดียวที่องค์รัชทายาทมิได้ขับไล่อิสต์ อีกทั้ง
ยังมักให้เขาเข้าวังเพื่อหวนรำลึก และค้นหาเงาร่างของลวีเว่ยที่อยู่ภายใน
ความฝัน คลายปมที่ติดค้างในใจให้อีกฝ่ายประจำ

ด้วยเหตุนี้ทำให้ฐานะของฟูหล่างเงินเปลี่ยนแปลงไป เขามีฐานะเทียบ
เท่าขุนนางชั้นสองของราชสำนักตงมู่ ตระกูลฟูที่เดิมที่รังเกียจบุตรสายรอง
มิได้ความที่เลือกเดินผิดทาง อีกทั้งทำเรื่องน่าละอายอย่างการเปิดร้าน
หวนรำลึกผู้นี้ กลับเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือหลังเหตุการณ์นั้น ถึงกับ
ยกคนทั้งตระกูลมากราบกรานอ้อนวอนให้ฟูหล่างเงินกลับไปตระกูลฟู
และให้ความเคารพตั้งรูปสลักของพระพุทธรองค์

ฟูหล่างเงินกลายเป็นผู้มีฐานะสูงส่งและเด่นดังที่สุดในเมืองเซิงตูทันที
เขาสร้างชื่อเสียงแก่ตระกูลฟูจนเจริญก้าวหน้าขึ้นถึงขีดสุด ทำให้ตระกูลผู้ดี
ตกอับนี้มีแสงส่องถึงอีกครั้ง นับตั้งแต่นั้นคนในตระกูลฟูก็เห็นเขาเป็นผู้นำ
และมีอำนาจสั่งการทันที

ทว่าภาพเด็กหนุ่มที่ควมม้าห้อยตะบึงไปตามถนนตามตรอกจนแขน
เสื้อปลิวไสวเพื่อไปช่วยเหลือผู้คนด้วยท่าที่เร่ร่อนผู้นั้น กลับค่อยๆ เลือน
หายไป...

ข่าวลือต่างๆ เกี่ยวกับฟูหล่างเงินแพร่สะพัดไปทั่วตลาด...

เขากล่าวว่า...เสียงของข้ามิไว้เพื่อรับบัญชาจากสวรรค์ ชาวบ้าน

ธรรมดาทั่วไปฟังออกด้วยหรือ

เขากล่าวว่า...หากจะตายก็ไปตายไกลๆ ห้ามทำให้ประตูกวนตระกูล
ฟูแปดเปื้อนเด็ดขาด

ยามรถม้าลี้ภัยจรผ่านตามถนน ได้ยินเสียงร้องว่ามีคนจะปลิดชีพ
ตนเอง ขณะที่ผู้คนต่างขอร้องอ้อนวอน เขาเพียงนั่งเฉยมิแยแส ไม่แม้แต่
จะเลิกผ้าม่านหน้าต่างรถม้าขึ้น

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ถึงการตายอย่างกะทันหันของฟูหล่างเงินจึงดัง
ไปทั่วเมืองเซิ่งตู บางคนทอดถอนใจอย่างอาดูร ส่วนบางคนกลับนึกยินดี
ปรีดา

ผู้ที่คอยบรรเทาทุกข์และช่วยคนมามากมายนับไม่ถ้วนคือเขา จอม
วางอำนาจใหญ่คับฟ้า ดีแต่ด้อยค่าคนอื่นนั่นก็คือเขาเช่นกัน

“เจ้าถามข้าว่าข่าวลือตามตลาดเป็นเรื่องจริงหรือไม่สินะ”

ภายในหอฉานเมิ่ง ฟูหล่างเงินยกมือขึ้นทำศีระชะ ปลายนิ้วเรียวกาะ
หน้าท้องเพลिनๆ แสงจันทร์สลัวส่องลงมาทาบทับใบหน้านางของเขา แพ
ชนตายาวขยับเล็กน้อย เส้นผมสีหมึกสยายอยู่บนตั่ง สาบเลื้อยเปิดออกครึ่ง
หนึ่ง ยามผ้าม่านพลิ้วไหว ทั่วร่างคล้ายกับมีแสงเรืองรอง ผิวขาวผ่องดุจ
หยกกราวกับเทพตกสวรรค์

“จะพูดให้เจ้าฟังอย่างไรดี เรียกว่าครึ่งจริงครึ่งเท็จก็ได้กระมัง”

ราวกับเขากำลังทวนนึกถึงคำเล่าลือในตลาด สีหน้าพลันปรากฏแว
เย้ยหยันขึ้นมาทันที “ข้าไม่เคยกล่าววาจาไร้สาระอย่าง ‘มีไว้เพื่อรับบัญชา
จากสวรรค์’ ‘หากจะตายก็ไปตายไกลๆ’ อะไรนั่น แต่งเรื่องได้ห่วยแตก
สิ้นดี กระทั่งจะโต้ตอบข้ายังชี้คิ้วร้านจะทำเลย ทว่าเรื่องสุดท้าย... ‘นั่งเฉย
มิแยแส’ นั่นเป็นเรื่องจริง”

เมิ่งฉานงยหน้า รู้สึกตกตะลึงไปบ้าง

ยังจำได้ดีว่ายามนั้นผู้คนตามท้องถนนชุนเคื่องและสาปแช่งกันด่า

ฟูหล่างเงินที่ใจจืดใจดำ หากมิใช่เพราะคนผู้นั้นเปลี่ยนใจไม่ฆ่าตัวตายแล้ว ฟูหล่างเงินคงได้กระทำความผิดใหญ่หลวง เป็นเพชรฆาตที่ฆ่าคนทางอ้อมเสียแล้ว!

ทว่านางปลื้มใจจากฝูงชนเสียบๆ ในใจรู้สึกเพียงว่ามันย่อมไม่เป็นเช่นนั้น ไม่ว่าจะครอบตัวจะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร ทำยสุดแล้วนางก็ยังรู้สึกว่าได้ทำฟูต้องเป็นคนดีอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามก็ยอมไม่อยู่เฉยยามมีคนตายแน่นอน

แต่ราตรีนี้ ฟูหล่างเงินกลับพูดต่อหน้านางอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งว่า เขา ‘นั่งเฉยมิแยะ’ จริงๆ!

เมื่งฉานพลันรู้สึกหายใจไม่สะดวกขึ้นมา ขณะมองใบหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มเบื้องหน้า

ฟูหล่างเงินส่งเสียงฮึดฮัด “อย่ามองข้าเช่นนั้น หากอยากตายจริงๆ ผู้ใดจะห้ามได้เล่า”

เขามองออกไปนอกหน้าต่าง น้ำเสียงราวกับไม่แยะ “ที่ผ่านมัล้วนเป็นหลุมพรางทั้งสิ้น”

เดิมทีหัวใจของเมื่งฉานกำลังจมดิ่ง ทว่าจู่ๆ ได้ยินฟูหล่างเงินกล่าวขึ้นมาเช่นนั้น จึงซ้อนตาขึ้นมามองอย่างตื่นตะลึง “หลุม...หลุมพรางหรือเจ้าคะ”

“ถูกต้อง พวกคนโง่ที่เห็นข้าดูไม่เข้าตา มีสติปัญญาแต่กลับอันตรายยิ่งนัก จึงคิดวางอุบายขุดหลุมให้ข้ากระโดดลงไป เจ้าพวกนั้นเพียงต้องการทำลายชื่อ ‘อาจารย์ฉิน’ ของข้า จึงเชิญนักแสดงจิวโง่ๆ ผู้หนึ่งมาแสร้งทำที่ร้องแหกปากว่าจะฆ่าตัวตาย เสียตายที่ข้ามองปราดเดียวก็เห็นบ่าวรับใช้ปะปนอยู่ในฝูงชนแล้ว นอกจากนั้นยังมีพวกเงื่อนงำที่จับขาคือในเหลาเสียอีก

...

“หากต้องการชมเรื่องสนุกก็ขอให้พวกเขาถอยไปไกลเสียหน่อย อย่าให้ข้าเห็นตัวง่ายตายถึงเพียงนั้น เป็นคนอยู่ดีๆ กลับทำนิสัยเป็นสุนัข^๑ แล้วไหนจะเอาจะเลือกที่นั่งริมหน้าต่าง สะดุดตาจนไม่รู้ว่าจะสะดุดไปถึงไหน

เช่นนี้ก็ได้หรือ หรือว่าคิดจะรอให้ข้าชายหน้าค้อยลงจากหอมาร่วมวงด้วย จากนั้นจึงพูดจาโอ้อวดเพื่อฉีกหน้าข้าหรือ โง่เง่ากว่านี้คงไม่มีอีกแล้ว ทำเอาข้าไม่มีแม้แต่อารมณ์จะตอบโต้ด้วยซ้ำ...”

ระหว่างที่เขากำลังตำราดอย่างไร้ซึ่งความเกรงใจ เมิ่งฉานยิ่งฟังก็ยิ่งทิ้ง คล้ายกระจ่างแจ้ขึ้นมา จึงหลุดปากเอ่ยออกมา “พวกเขา...คือผู้ใดกัน”

พู่หล่งเดินชะงักไปครู่หนึ่ง สีหน้ายิ่งฉายแววหยามเหยียดมากกว่าเดิม “เจ้าหมูอ้วนจากจวนอัศวินมหาเสนาบดีซุน เจ้าหน้าบากจากจวนอัครมนตรีหลี่ เจ้าวัวถึกจากจวนแม่ทัพโจว ไหนจะคนที่พวกนั้นนับถือเป็นพี่ใหญ่ คือผู้ที่ในท้องมีแต่น้ำเน่า¹⁰ อย่างท่านโหวน้อยมู่หรง”

พูดจบเขาก็เหยียดยิ้มเย็นชา “น่าเสียดายที่แม่จะมีทั้งเจ้าหมูอ้วน เจ้าหน้าบาก เจ้าวัวถึก และเจ้าเด็กชัวยู่กันพร้อมหน้า แต่กลับขาด...กุนชื้อ”

มีรั้งรอให้เมิ่งฉานเอ่ยปาก เขาก็เลิกคิ้วพลางกล่าวด้วยสีหน้าลึกล้ำ “เพราะกุนชื้ออยู่ฝ่ายข้า”

ครั้งนี้มู่ปากที่ยกขึ้นแฝงด้วยความภาคภูมิใจ รุ่งๆ เมิ่งฉานก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ “คุณชายเย่...หรือเจ้าคะ”

พู่หล่งเดินเลียบมองนางด้วยสายตาเหนือความคาดหมายแฝงแววชื่นชมเล็กน้อย “ถูกต้อง เป็นเย่ท่านนั่นเอง”

ปีนั้นหลังจากเขามีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วตงมู่เพียงชั่วข้ามคืน บุตรหลานตระกูลสูงศักดิ์มากมายล้วนเห็นเขาเป็นขวากหนามขวางทาง เขามีใช้บุตรสายตรงด้วยซ้ำ แต่กลับได้รับการปฏิบัติดีกว่าตระกูลสูงศักดิ์ใดๆ หนึ่งในนั้นคือท่านโหวน้อยมู่หรง ซึ่งไม่ได้ทำเพียงเรียกเหล่าสมุนของตนออกมา ทว่ายังคิดจะตั้งเชื้อพระวงศ์กับเย่ชู่ไหล...บุตรลำดับที่ห้าผู้เฉลียว

⁹ เป็นสุภาภิตจีน หมายถึง คนที่ทำพฤติกรรมไม่เหมาะสม ไม่มีมารยาท

¹⁰ เป็นสุภาภิตจีน หมายถึง คนที่คิด พูด หรือกระทำการโง่ล้วนมีแต่เรื่องเลวทราม

ฉลาดแห่งตระกูลเข้ามาเป็นพวกอีกด้วย

“เป็นเรื่องที่น่าขันนัก เย้าฉลาดถึงเพียงนั้น มีหรือจะยอมมรดกตัวลงไปคลุกคลีกับพวกเขา”

ฟูหล่างเงินมีท่าทีภาคภูมิใจ ทั้งยังทำสีหน้าสะอึกสะใจ “เขาไม่เห็นคนเหล่านั้นอยู่ในสายตาแม่แต่น้อย จึงวาดภาพเสียดสีกลับไปม้วนหนึ่งก่อนจะกระโจนเข้าสู่อ้อมกอดของผู้ที่สว่างสดใสและมีความหวังอย่างมุ่งมั่น”

สองสามคำสุดท้ายเขาง่วงใจเน้นเสียงหนัก เมื่งฉานกลั่นหัวเราะอย่างสุดกำลัง เพิ่งเคยได้ยินคนพูดถึงตัวเองแบบนี้เป็นครั้งแรก นอกจากจะพูดโอ้อวดได้อย่างไม่กระดากอายแล้ว ยังดูปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง แน่หนอว่าสำหรับนางแล้วก็มี...ความน่ารักแฝงอยู่นิดหน่อย

ฟูหล่างเงินเห็นนางเป็นเช่นนี้ก็รู้สึกขบขันเช่นกัน “เอาเถิดๆ ไม่พูดพล่ามเหลวไหลกับเจ้าแล้ว...เฮ้อ เจ้าหนูหน้าเงิน ตกใจเจ้าต้องการระลึกอดีตหรือไม่ อยากจะพบท่านปู่ของเจ้าในความฝันหรือไม่”

เมื่งฉานรีบชะเง้อคอยาว ก่อนจะพยักหน้าหงิกๆ “อยากเจ้าค่ะ”

เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ นางจึงตั้งอกตั้งใจหวนนึกย้อนอดีต “หน้าตาของท่านปู่หรือ...ตอนที่เขาจากไปข้ายังเล็กนัก อีกทั้งเวลาผ่านไปหลายปี บัดนี้จำได้เพียงดวงตาของเขาเท่านั้น ทั้งสว่างสดใสและน่านมองยิ่งนัก เหมือน...เหมือนกับดวงตาของพีสวี...”

“พีสวีหรือ” ฟูหล่างเงินเอ่ยขัด “พีสวีที่เจอกับมือปราบหญิงผู้นั้นกล่าวถึงเมื่อกลางวันนะหรือ”

“ถูกแล้วเจ้าค่ะ” เมื่งฉานพยักหน้า น้ำเสียงอ่อนโยนลงโดยมิรู้ตัว “ดวงตาของพีสวีนั้นงดงามยิ่งนัก ยามท่านปู่ยังเยาว์จะต้องมีดวงตาสว่างสดใสราวกับหมู่ดาวที่พร่างพราวบนท้องฟ้าเช่นกันแน่ๆ...”

...

เมื่อครั้งได้พบกับสวีซิงเยียนเป็นครั้งแรก เมื่งฉานรู้สึกคุ้นเคยเป็น

อย่างมาก แม้ว่าการปรากฏตัวของเขาจะค่อนข้างเหนือความคาดหมายชนิด
ที่ว่าเป็นสตรีคนใดก็ต้องกรี๊ดร้องออกมาก็ตาม

เพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ในสายตาของนางก่อนหน้าที่เขาจะก้าวเข้ามา
ก็คือ ศีรษะมนุษย์ที่แอบย้อมด้วยโลหิตกำลังกลิ้งหลุนๆ จากหน้าประตู
และหยุดลงที่ปลายเท้าของนาง

บุรุษในอาภรณ์สีครามคือผู้ที่เดินตามมาติดๆ ในมือยังถือถุง
กระสอบซึ่งขาดเป็นรูโหว่เอาไว้ แม้สถานการณ์จะดูไม่ปกติแม้แต่น้อย ทว่า
ตัวคนมิได้มีท่าทีตื่นตระหนกแต่อย่างใด กลับเอ่ยอธิบายกับเมิ่งฉานด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน

“แม่นางอย่าได้หวาดกลัวไป ข้าคืออู่จิว¹¹ คนใหม่ของกองมือปราบ
กำลังตรวจสอบคดีฆ่าคนพอยุ่ นี่เป็นหลักฐานชิ้นสำคัญ แต่เมื่อครู่มีहन
ระวังถูกคนชนจึงทำศีรษะร่วงออกมา ข้าจะเก็บกลับไปเดี๋ยวนี้..”

เขากล่าวพลางก้าวเข้ามา ก่อนจะเก็บศีรษะของคนผู้หนึ่งขึ้นมาแล้ว
ห่อด้วยถุงกระสอบ เมื่อลุกขึ้นยืนก็เห็นเมิ่งฉานยังคงจ้องเขาไม่วางตา เขา
มองไปที่โลงศพข้างมือนางพลางหลุดหัวเราะออกมา “มิน่า แม่นางถึงไม่ได้
ดูหวาดกลัว ที่แท้ก็เป็น ‘พวกเดียวกัน’ นี้เอง”

ยามนั้นเมิ่งฉานกำลังผัดหน้าให้ศพเพื่อเตรียมเก็บ ศีรษะมนุษย์ซาก
เลือดที่จู่ๆ กลิ้งเข้ามาอาจดึงความสนใจของนางได้แม้แต่น้อย สิ่งที่ตั้งใจดู
ความสนใจของนางได้จริงๆ ก็คือดวงตาคู่นั้นต่างหาก

“ดวงตาของท่านดูคล้ายท่านปู่ข้านัก ยามแยมั้มก็ยิ่งดูคล้ายเข้าไป
อีก” วาจาประโยคแรกที่นางเอ่ยกับเขาช่างประหลาด เมื่อกล่าวจบจึงรู้ตัว
ว่าเสียมารยาท จู่ๆ ไปพูดกับบุรุษแปลกหน้าที่หึงเียววิวยและรูปร่างมเช่นนี้
ได้อย่างไรกันหนอ เขาต้องคิดว่านางกำลังเหน็บแนมตนอยู่เป็นแน่

ทว่าสวีซิงเยี่ยนหาเพียงแสดงท่าทีครุ่นคิด อีกทั้งยังมีได้โกรธเคือง

¹¹ ชื่อตำแหน่งขุนนางที่มีหน้าที่ชันสูตรศพ

อันใด และทำบางสิ่งๆที่เมิ่งฉานคาดไม่ถึง...

เขายกมือดึงหางตาของตนเองลง ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้นาง พร้อม กับเผยรอยยิ้มอบอุ่น “แล้วแบบนี้เล่า ยิ่งเหมือนกว่าเดิมอีกใช่หรือไม่?”

...

เมิ่งฉานอดหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อนึกถึงเรื่องราวในอดีต ฟุหล่าง- เงินได้ยินแล้วก็อ้าปากหา

“ยังอยากให้ชำระลึกลับอดีตให้เจ้าอยู่หรือไม่ ในเมื่อนึกหน้าปู้เจ้าไม่ออก เช่นนั้นก็ช่างเถิด”

เมิ่งฉานได้สติกลับมาจึงรีบร้องขึ้น “ไม่เจ้าคะ ท่านลึกลับหนึ่งครั้งมี ราคาถึงหนึ่งพันตำลึงทอง ข้ามิยอมพลาดเด็ดขาด...เช่นนี้แล้วกัน ได้เท่าฟุ จะกรุณาเล่านิทานให้ข้าฟังสักเรื่องได้หรือไม่เจ้าคะ เหมือนกับที่ท่านปู้เคย เล่าในอดีต...”

นัยน์ตาของนางเต็มไปด้วยความหวัง “หลังท่านปู้จากไป ข้าก็ไม่เคย เปิดบันทึกเล่มนั้นอีกเลย มีนิทานเรื่องหนึ่งในนั้นที่ข้าชอบมากเป็นพิเศษ ท่านปู้เคยเล่าให้ฟังอยู่หลายครั้ง ได้เท่าฟุกรุณาเล่าให้ข้าฟังอีกครั้งด้วยน้ำ เสียงของท่านปู้ได้หรือไม่”

เมื่อนึกถึงตำราที่บันทึกเรื่องราวของเทพภูเขาล่มนั้น ฟุหล่างเงินก็ ปวดหัวตุบๆ ขึ้นมาทันที ทว่ามีอาจด้านทานสายตาเปี่ยมความหวังของ เมิ่งฉานได้ จึงเอ่ยปากด้วยความสนใจ “เอาเถิดๆ ข้ายอมเจ้าแล้ว ไปนำ ตำราคร่ำคร่าเล่มนั้นมาให้ข้าสิ”

จันทร์กระจ่างดูจรรยา วาโยพัดพาผ่านหน้าต่าง

นิทานเรื่องโปรดของเมิ่งฉานมีชื่อว่า ‘จักจั่นหมันต์เก้ากลาย’ ซึ่งท่าน ปู้เองก็คงประทับใจมากเช่นกัน เพราะเขาตั้งชื่อให้นางว่า ‘เมิ่งฉาน’ และตั้ง ชื่อสถานที่พักพิงของพวกเขาวว่า ‘หอฉานเมิ่ง’¹²

นั่นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าจักจั่นและต้นไม้บนภูเขาลูกหนึ่ง

เจ้าจักจั่นตัวนี้หาใช่จักจั่นทั่วไปแต่เป็นจักจั่นหมันต์เก้ากลาย เมื่อเกิด

มาก็มีแต่หมาเหี้ยมเช่นพวกเซียนอยู่ครึ่งหนึ่ง เป็นสิ่งมีชีวิตวิเศษที่หาได้ยาก ยิ่งในใต้หล้า หัวร้างเย็นเฉียบ ปีกใสกระจ่างทอแสงสีฟ้าเรืองรอง ช่างงดงามหาที่ใดเปรียบ

ทุกวันแสงสีฟ้าเหล่านั้นจะรวมกันเป็นเส้นหนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ เพิ่มจำนวนขึ้น จนกระทั่งกลายเป็นสายทั้งเก้าบนปีกจักจั่น ก็จะถึงช่วงเวลาสำคัญที่สุดของจักจั่นหมันต์เก่าลาย...

หากสำเร็จย่อมได้ไบบินสู่สรวงสวรรค์แดนเซียน แต่ถ้ามล้มเหลว ย่อมสูญสลายกลายเป็นแถ้ฐลี

เช่นเดียวกับปลาไนที่กระโดดข้ามประตูมังกร หากข้ามไปได้ก็กลายเป็นมังกร แต่ถ้าไม่ได้ก็จะกลับคืนสู่สภาพเดิม ทว่าสิ่งที่จักจั่นหมันต์เก่าลายต้องเผชิญนั้นกลับโหดร้ายกว่า หากมันทำไม่สำเร็จก็ต้องสูญสลายจากโลกไปตลอดกาล

ด้วยเหตุนี้ นับตั้งแต่ผานกู่เบิกฟ้าผ่าธรณี แต่ไรมาจักจั่นหมันต์เก่าลายก็มีจำนวนน้อยอยู่แล้ว ส่วนมากจะมีชีวิตอยู่ได้เพียงเก้าวันเท่านั้น หลังจากเก้าวันแล้วหากยังมีอจางจากปีกไบบินก็จะสูญสลายเป็นแถ้ฐลีในทันที

“เจ้าไผ่ ขอบคุณเจ้าที่คอยให้กำลังใจข้าทุกวัน แต่อย่างไรข้าก็คิดว่าตนคงมีอจางบรรลุเป็นเซียนได้”

กลางป่าเขาเซียวซุ่ม จักจั่นหมันต์เก่าลายเกาะอยู่บนต้นไม้ต้นหนึ่ง กระพือปีกพลางทอดถอนใจ

ต้นไผ่เซียวยืนหยัดต้านแรงลม ไบบ่ยับเสียดสีกันเกิดเสียงดัง สอดประสานไปกับน้ำเสียงอ่อนโยนรื่นหู “เจ้าแก้ว เจ้าอย่าเพิ่งถอดใจเลย แม้โอกาสสำเร็จจะมีอยู่น้อยนิด แต่ข้าเชื่อว่าเจ้าย่อมได้เป็นหนึ่งในหมื่นนั้นแน่นอน”

¹² ชื่อเมิ่งฉาน (孟蝉) และหอฉานเมิ่ง (蝉梦馆) นั้น ใช้ตัวอักษร ‘蝉’ (ฉาน) ที่แปลว่าจักจั่นเหมือนกัน

บทสนทนาดำเนินไปเช่นนี้อีกหลายวัน แม่เจ้าจ๊กจั้นเหมันต์ก็กลายเป็นกับตันไผ่เขียวจะรู้จักกันได้ไม่นาน ทว่าความสัมพันธ์เหนียวแน่นยิ่งนัก

อยู่บนเขามิอาจรู้วันเดือน มีอาจรู้ได้ว่าผ่านมากี่ร้อนหนาวแล้ว ต้นไผ่โตดเต็มมานับปี การได้จ๊กจั้นเหมันต์ก็กลายเป็นอยู่เคียงข้างทำให้รู้สึกสุขใจยิ่ง และไม่ยากสูญเสียสหายผู้นี้ไป จึงคอยให้กำลังใจนางมาโดยตลอด

เจ้าไผ่กล่าว “วันนี้วันที่สี่แล้ว เส้นสีฟ้าของเจ้ามีสี่เส้นแล้ว งดงามยิ่งนัก เจ้าต้องทำสำเร็จแน่นอน”

เจ้าไผ่กล่าว “วันนี้วันที่ห้าแล้ว อากาศดีไม่เลว เจ้าดูสิว่าเมฆบนฟ้า งดงามเพียงใด เจ้าอย่าทำหน้าที่เคร่งเครียดอีกเลย ให้ขับร้องเพลงให้เจ้าฟังดีหรือไม่”

เจ้าไผ่กล่าว “วันนี้วันที่หกแล้ว เจ้าลองขยับปีกสักหน่อย ถึงข้าจะรู้ว่ายามนี้เจ้ายังบินไม่ได้ แต่ถ้าฝึกฝนให้มากเข้า วันที่เก้ายอมทำสำเร็จอย่างแน่นอน”

...

เวลาเคลื่อนคล้อยผ่านไปวันแล้ววันเล่า กระทั่งคืนวันที่แปดมาเยือน เจ้าไผ่กับเจ้าเก้าอิงแอบเคียงกันโดยมีมีผู้ใดหลับไหล

อาจเป็นเพราะนี่คือค่ำคืนสุดท้ายของพวกเขา ยามแสงสว่างใกล้มาเยือนผืนฟ้า เส้นสีฟ้าเก้าเส้นเริ่มผสานรวมกัน ช่วงเวลาตัดสินชะตาของเจ้าเก้าใกล้จะมาถึงแล้ว

พวกเขาพูดคุยสนทนาไม่หยุดตลอดคืน อีกทั้งยังให้คำสัญญาทั้งที่ไม่รู้ว่าวันหน้าจะเป็นจริงได้หรือไม่

เจ้าไผ่กล่าว “หลังจากเจ้ากลายเป็นเซียนก็อย่าลืมแวะเวียนมาหาข้าบ่อยๆ เล่า ข้าเองก็จะตั้งใจบำเพ็ญเพียร แล้ววันหน้าข้าจะไปตามหาเจ้าบนสวรรค์บ้าง”

เจ้าเก้าพยักหน้ารับ โดยหลีกเลี่ยงไม่นึกถึงกรณีที่น่าเศร้าที่สุด เพียง

เอ่ยด้วยเสียงเจือละอองอื่น “เจ้าไผ่ช่างแสนดีนัก ข้าจะไม่ลืมเจ้าไปชั่วชีวิต”

ณ มุมหนึ่งที่ไม่มีความใคร่รู้ ลิงมีชีวิตพิเศษสองตนอิงแอบกันกลางภูเขา การสนทนาดำเนินต่อไปเรื่อยให้เวลาผ่านไปเช่นนั้น เมื่อแสงอรุณแรกแยงกรายเข้าสู่ผืนป่า ลำแสงสีฟ้าบนตัวของเจ้าแก้วก็สว่างวาบขึ้น ลายเส้นทั้งเก้าค่อยๆ ผสานกันทีละน้อย...

นางลองขยับปีก พลั่งมากมายพลันหลังไหลเข้าสู่ร่างกาย นางรู้ลึกว่าตนพร้อมโอบยบินแล้ว!

นั่นย่อมเป็นช่วงเวลาที่น่าตื่นเต้นที่สุดแน่ๆ แต่พวกเขาไม่ได้ล่วงรู้เลยว่าภัยร้ายแรงครั้งใหญ่กำลังคืบคลานเข้ามาอย่างเงียบงัน

เทพดาราอัคคีเดินทางไปโลกมนุษย์เพื่อมอบเชื้อเพลิงตามบัญชาขององค์เง็กเซียนฮ่องเต้ จึงขึ้นขี่เมฆพุงทะยานออกไป ขณะเดินทางผ่านภูเขาสูงใหญ่แห่งนี้พร้อมกับกล่องบรรจุเชื้อเพลิงลวดลายวิจิตรนั้น มิทันระวังจึงทำเปลวเพลิงลูกหนึ่งร่วงลงไป ไม่นานก็เกิดเพลิงลุกไหม้ไปทั่วภูเขา

นั่นคือภัยพิบัติที่ทำให้สวรรค์ทั้งเก้าชั้นฟ้าเกิดความตื่นตระหนก เทพดาราอัคคีผู้ก่อเหตุใหญ่ร้ายแรงรีบเดินทางกลับตำหนักสวรรค์เพื่อเชิญเทพดาราวารีลงมาดับไฟ ทว่าเปลวเพลิงลูกกลมไปอย่างรวดเร็ว ใดๆ ก็สายเกินไปเสียแล้ว

สรรพชีวิตบนเขาส่งเสียงคร่ำครวญ เสียงโหยหวนดังระงมไปทั่วท่ามกลางเปลวเพลิงลุกโชน เทพดาราทั้งสองยืนอยู่บนก้อนเมฆด้วยใจร้อนรนดังไฟสุ่ม จู่ๆ ก็เห็นแสงสีฟ้าสว่างวาบขึ้นในส่วนลึกของภูเขา ที่นั่นไม่ได้ถูกไฟไหม้ แต่กลับแผ่ไอเย็นเยือกออกมา...

เจ้าแก้วกำลังใช้พลังทั้งหมดเพื่อสร้างเกราะกำบังให้แก่เจ้าไผ่โดยมิสนใจตนเอง!

เจ้าไผ่สิ้นสะท้านไปทั่วร่าง หยดน้ำตาร่วงผะลงสู่พื้นดิน “เจ้าแก้ว เจ้ารีบบินขึ้นไปเถิด ไม่ต้องสนใจข้า ทำแบบนี้เจ้าจะตายเอานะ!”

เจ้าแก้วไม่ส่งเสียงโต้ตอบ อีกทั้งยังพุ่มพวงพลังต้านทานเปลวเพลิงที่ไหม

กระหน่ำไถลเข้ามาเรื่อยๆ ด้วยไอเย็นยะเยือกอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย

นางไต่ยืนเสียงเจ้าไผ่รำให้อยู่ข้างหู ดวงใจของนางราวกับถูกมีดกรีดทว่ายังฝืนกัดฟันและเพิ่มความเด็ดเดี่ยวยิ่งขึ้นไปอีก

นางไปไม่ได้ นางทิ้งเจ้าไผ่ไปไม่ได้ นั่นคือเจ้าไผ่ของนาง ผู้ที่คอยอยู่คอยเป็นเพื่อนนาง ผู้ที่คอยให้กำลังใจนาง ผู้ที่คอยขับขานบทเพลงและให้คำสัญญาแก่นาง นางจะทิ้งเขาไปได้อย่างไร

ชีวิตของจ๊กจันหมันต์ก็กลายเป็นนั้นแสนสิ้น หากมีอาจโผบินก็มีเวลาเหลือเพียงเก้าวัน ก่อนจะสูญสลายไปราวกับไม่เคยมีตัวตนอยู่บนโลก

ทว่านางต่างออกไป การปรากฏตัวของเจ้าไผ่ได้พิสูจน์การมีอยู่ของนาง ทำให้ชีวิตของนางมีความหมาย แม้ยามนี้จะต้องตายอยู่กลางทะเลเพลิงพร้อมเจ้าไผ่ นางก็รู้สึกชีวิตนี้ทั้งแสนดีและยาวนานพอแล้ว

หากเจ้าไผ่ไม่อยู่แล้ว การที่นางต้องโอบบิโนอย่างเดียวตายนั้นจะมีความหมายอันใด อยู่โดดเดี่ยวบนตำหนักเสียนร้อยปี มีผู้อยู่บนโลกมนุษย์ด้วยกันเพียงเก้าวัน

...

“นิทานเรื่องนี้ช่างไร้อารมณ์...” เมื่อพู่หล่งเงินอ่านมาถึงตรงนี้ก็อดบ่นพึมพำออกมาไม่ได้ แต่ยังไม่พลิกเปิดหน้าต่อไป “แต่ข้าก็ยังอยากจู้ต่อนจบอยู่ดี”

ดวงจันทร์ทอแสงลงมาอย่างเงียบเหงา ผ่านไปครู่หนึ่งเสียงโวยวายของพู่หล่งเงินก็ดังมาจากบนตั่งนอน “นี่ เหตุใดถึงไม่มีท่อนหลังเล่า ตอนจบเป็นอย่างไร เจ้าแมลงโง่งมกับต้นไผ่ฉลาดเขลาที่นั่นตายหรือไม่”

เงาเซเซโง่งมหน้าออกมา ทว่าเมื่อมองไปที่เมืงฉาน เสียงพลันขาดหายไป...

เพราะนางผล็อยหลับไปเสียแล้ว

เขาถอนหายใจ ผ่านไปเนิ่นนานถึงไต่ยืนตำราเก่าคร่ำคร่าที่นั่นทั้งไปอย่างยอมรับชะตาตนเอง จากนั้นก็เอื้อมมือไปดึงผ้าห่มเมืงฉานขึ้นมา และ

เอนกายลงอย่างหมดอาลัยตายอยาก

สายลมยามราตรีหนาวเย็นนัก เขาเงยหน้ามองแสงจันทร์ที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา ปลายนิ้วเคาะหน้าต่างโดยไม่รู้ตัว ขณะที่เงาร่างดงามของคนผู้หนึ่งค่อยๆ ฉายชัดในหัว

“แม่เจ้าแมลงกับต้นไม้จะโง่เขลา แต่กลับผูกพันกันด้วยใจจริง พวกเราก็สามารถเป็นเช่นนั้น...ไม่ทอดทิ้งกันแม้อยามเป็นหรือยามตายใช่หรือไม่”

เขากล่าวพึมพำกับตัวเอง ความเหนื่อยล้าเริ่มเข้าสู่โจมตี เปลือกตาแกมค่อยๆ ปิดลงทีละน้อย “เจ้ารักษาความบริสุทธิ์เพื่อข้าเสียหนึ่งปี ข้ายอมมีให้เจ้ารอคอยไปเปล่าๆ แน่นอน...”